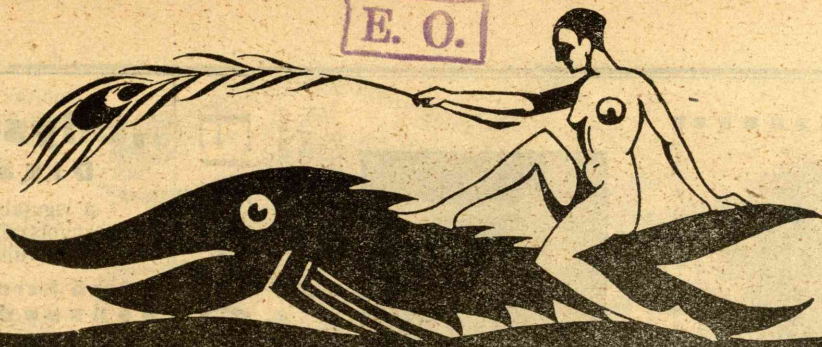
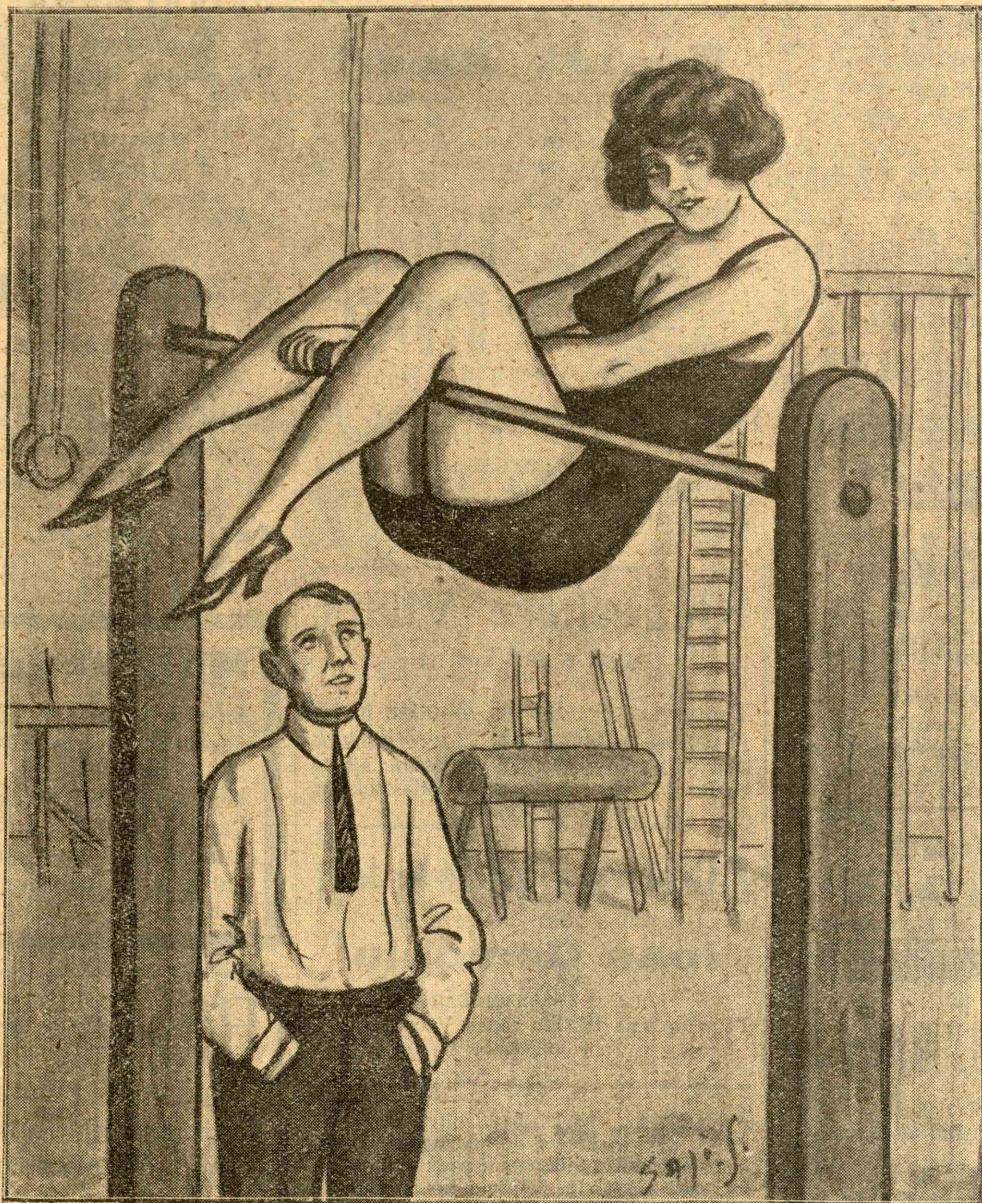

E. O.

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Nyujtón

Sajó Sándor lapunk részére készült eredeti rajza.

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárát Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Franzen és Brada

bádogos és vízvezeték szerelők
Timișoara III, Stefánia u. 2
Vállalnak minden szakbavágó munkát, szolid árak mellett javítások soron kívül. 22

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara II. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézi.

KLEIN JENŐ

bőrönd és bőrdíszmű üzlete, Timișoara
Belváros, Mercy-utca 3 Legolcsóbb bevásárlási forrás utazási és divatcikkeiben

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett! 7-82

Elise Weibberger
Gesundheitsbinder, Hüftenformer und Busenhalter
eben schlanke Figur ohne Massage u. Hungerkur.
Spezial-Atelier TIMISOARA, IV, Bul. Carol 15

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara I, Bem-u. 30. Vállal minden e szakba vágó munkát pontosan és jutányosan. 34

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegyszerintézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfrisítése).

Klugesherz Viktor kárptos

Temesvár-Józsefváros, Bonnáz-u. 15
Divánok, ottománok, lőszörpárnák
készítésére és szakzerű javítására aján-
kozik. — Kész árak nagy választékban
olcsó árakon.

Alkalmi ajándékokat legolcsóbban beszerezhet Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovízet
használ, mely mindennemű szeplovét, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tár-
ban Timișoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

„Ellysee”

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszabású kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szolid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz. 38

Menráth József

férfi-divatszalon

TIMIȘOARA, IV.

Str. J. GHICU (Arany János u.) 1/a. 38

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások 38

kaucsuk és aranyban!

Szeplő és májfolt ellen biztos hatású a

KELLER-féle

szeplő-kenőcs és szeplő-víz.
Kapható egyedül a készítőnél:
Keller István, Vörös kereszt
gyógyszertár, Temesvár, III.
Holló és Hunyadi ut sarkán.

Megrendelheti

lapunk 1925. évi 100 oldalas
karácsonyi harmadéves jubileu-
mi számát, kemény diszkötés-
ben, ára 120 lei, 30 ck. 50 dinár.
Lapunk 1926. évi karácsonyi
száma, az összes munkatársak
fényképével, kemény diszkötés-
ben: 80 Lei, 20 ckor., 30 dinár.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos

Timișoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó
munkát a legjobb és legolcsóbb
kivitelben.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Zimisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timişoara

Csehszlovákiában:
Leszámloló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és névtelen levelek
nem válaszol.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fel évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.
Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucurestiben 25 lei
jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Azt mondják, a statisztika nagyon száraz tudomány. Szeretném tudni kik mondják, hogy meggyőzzem őket, mennyire tévednek.

Igaz ugyan, hogy a statisztika azzal is foglalkozik, husz lángész közül hány százalék a buta, egy négyzetmiliméter gabonatermő vidékre hány miliomodrés lakos és hány köbtriliomod esőcsepp esik és hogy tizenhatsz normális testsúlyú ember közül hozzávetőleges számítás szerint átlag tizenhatsz meg is hal, de mindezek mellett foglalkozik még a nőkkel is.

Nőkkel foglalkozni pedig semmi esetre sem lehet unalmas s főleg nem száraz dolog. Illetve most már tudom, kiktől eredhet a fönti téves megállapítás. Valószínűleg azoktól, akiknek már tényleg unalmas és főleg száraz dolog a nőkkel való foglalkozás.

De hogy a tárgyra térjek... A statisztika megállapítása szerint a világon husz százalékkal több a nő, mint a férfi. Azt pedig statisztika nélkül is mindnyájan

tudjuk: szerelemben a nő az, aki többet bír el, mint a férfi. (Szegény férfiak!)

Vagyis végeredményben oda kell módosítanunk fönti statisztikát a gyakorlatban, hogy négy nőre csak egy férfi jut. (Szegény nők!)

Élni pedig csak kell, mondják ők, ami nem volna baj, de fenyegetésüket be is váltják és élnek minden jó alkalommal.

Még csak az a szerencse, hogy kivétel is akad. Mert mégsem minden nő akar élni. Vannak például nők, akik azt mondják, nem akarnak élni. Vannak, akik azt mondják, akarnak de szégyelnek élni s végül vannak olyanok is, (ezek a legártatlanab-
bak), akik akarnának is, nem is szégyelnének, de nem jutnak hozzá.

Mondom, még ez a szerencse, mert ugyan milenne, ha minden nő jogát, jelen esetben férfinét követelné? Ha minden nő egyenlő mértékben akarná kivenni részét a szerelemből?

Nem lehetne eléggé betömni — a szájukat, olyan kapkodás, verekedés, tolakodás lenne: a férfiért.

És a férfiak?

Hirtelenében igazán nehéz megállapítani, hogy járnának

ők ilyenképen — ha ugyan volna idejük még járni is...

Egyesek mindazonáltal azt mondják: jó dolguk lenne, mások meg, rossz dolguk lenne.

Én csak annyit mondok: sok dolguk lenne...

Egy asszony naplójába.

— Eredeti kézirat —

Hát ez így van rendszerint. Ez a dolgoknak rendje: Szeret, szeretek, szeretnek — és aztán feledünk. Hantolunk és temetünk.

Mit irjak a naplójába? Mit? Még most is érzem a csókját. Látom a selymekből kibontakozó fehér testét és az első odaadó mámorát. Szinte érzem két ölelő karjának melegét, forró, szerelmes testének minden vibrálását.

Látom magát. A kereveten fekszik és magán egy selyeming. És azt is letépi. Fedetlen, kemény mellét csókolom. Az ajka forró lehelletet csap arcomba. Így, így lett az enyém.

Most: nincs. Vége lett. Elfeledtem. Csak nagynéha nézünk félve és lopva egymás-

ra. Félünk bizony egymástól.

Milyen emléksort irak magának: Szeretem? Ah nem! Hisz gyülölöm. Egy illuziót lopott el tőlem: enyém lett.

Nem kellett volna: soha. Lett volna csak egy öröksovárgás. Bolond sovárgás,

mely szent és amely elemészt. Legszebb a vágy, az elérhetetlen vágy.

Mit irjak?

Hazugságokat!?

Ah nem! Elég ez is.

Adieo!..

L.

A Steller Gizella lelke.

Eredeti kézirat.

Irta: Herczeg Zoltán

Füledt augusztus délután volt. Meleg és nedves illatszaga kóválygott szerteszét. A levegőben mintha emlékvonatok száguldottak volna, pározt a humusz.

Steller Gizellát nyári melegeknagy, bódító mánora csapta meg. Izmos, fehér combjai átfeszültek a lenge szövet alatt és ajka kigyózó, kéjéhes, ragadozó vonalban szorult össze. És harapta vérvörös ajkait apró, fehér fogaival.

Steller Gizella tizenhétéves volt.

Rotter Ernő sápadt arccal, imádatlalt nézte a lányt. Sejtő, szép nézés volt ez. Hódolatteljes és leboruló, szinte úgy nézett ki, mint egy indus herceg Láma istennő eiefántcsontszobra előtt.

*

Gizella lehuzta a függönyöket. Árnyék borult a szobára, csak egy halvány napfénycsík tört elő aranykékben visszajátszva az ablak tejfehér üvegén.

A lány megrázta dacos, szép fejét és ösztönszerű hirtelenséggel szájoncsókolta a fiut. Égető, vérző csók volt ez. Ernő reszketve, imádatlalt hullott a lány lábai elé. Csókolt a selymes, vékony harisnyákon át a forró, csupasz húst.

Gizella megremegett.

Égette a fiu tépő csókja és sikolyokra, ölelésekre, elnemcsókolt csókokra gondolt. Szenvedélyes férfi-ölelésekre, melyeknek kinos kéje van s a csókok után a sima, meztelen bőrön átcsillog egy pár vércsőpp.

Csillogó vércsőpp!

Buján rázkódott össze szép teste. Frivolul felkacagott és kihuzta formás lábait a cipőből.

Vad ugrással fent termett a puha pamlagon. Szemében kéjláng gyült, ajkai közül lihegő sóhaj szakadt ki.

Ledobta testéről a feszes szövetruhát. Selyemingét hosszú, tinom ujjaival szakította le. Aztán szenvedélyesen csipőjéhez nyúlt. A bugyi lábaihoz hullott s a selyemharisnyák is lekerültek.

Ruhátlan meztelensége diadalmas lángra kapott. Kéjesen nyúlt végig a pamlagon s párnás, puha, feszes combjait lágyan széttette. Két szép melle megkeményedve tüzelt a nászra.

— Jöjj hát! — sikoltott fel a vágytól. — Csókolj! — és karjait kidobta a fiu felé: — Szeretsz? Jöjj és végül!

A fiu zugó fejjel rogyott a meztelen lány elé. Fehér volt az arca, és sötét a szeme. Lehajtotta finom, légies homlokát a lány izzó mellére s a szemében megjelent egy könnycsepp.

Fájdalmas, lemondó mosollyal nézett a lány kéjregyult arcára, vágytól remegő testére, mintha maga szégyenkezne miatta. Aztán lassan, siró hangon szólalt meg:

— Ah nem, csak a lelkedet akarom Steller Gizella, szép, bűnös lány.

*

Jaj, de hol volt akkor már a Steller Gizella lelke?!

A vörös kéjital.

— Eredeti kézirat —

Egy sötét, viharos este Giovana, az uccalány lassan lépett az utcán, mikor egy úr lépett hozzá. Pár perc és ájultan hevert egy kocsli mélyén. Mikor felébredt, pazar világitású teremben látta magát. Urak és hölgyek ültek apró kereveteken, lenge öltözetekben. Giovana egy divánon feküdt, előtte egy fehérkabátos ember állt és beszélt:

— Ime! Ez a „Kéj társasága” — és én itt a vegyész. Hét év után ime feltaláltam a kéjitalt. Te vagy a megszentelt. Idd ki.

Vörös folyadék locsogott egy pohárkában s a férfi feléje tartotta.

Giovana elfulva érezte, hogy a férfi kezei feléje jönnek, egy mozdulat és lecsuszik torkán az a vörös ital.

A társaság feszülten figyelt. A lány percekig alétan feküdt. Nem érzett semmit, de aztán lassan égetni kezdte valami. Kóválygott a feje és szédült, szédült.

A vegyész feléje hajolt: Ime, a kéjital hatni kezd!

Giovana egy negyedóra mulva maró sovárgást érzett egy férfi után.

Vesztettül felugrott.

Ledobálta testéről a ruhát. Selyemingéből is kibújt s bugyijánát kötőjéhez kapott. Kinosan préselt testét a divánhoz. Melleihez kapott. Izmos combjait széttökte. Vonaglott az akarástól. Ah, a vágyat még nem érzett. Soha. Soha férfit csókolt, kívánt, de így még nem.

A társaság fesztelenül nézte a lány kinlódásait. A vegyész meöntelten mosolygott... A kéjital bált...

Giovana felugrott...

Szétnézett. Karjait kitárta:

— Jertek. Vegyetek. Ma akarok!

Senki sem mozdult.

A lány odarohant egy asszonhoz. Hátrafesztette. A ruháját lehajította és tépni, keresni kezdte nyílást. Lehántolt róla mindent.

Tombolt.

Lázongott.

Szemében örült láng.

A „kéjtársaság” sikongott örömtől.

Lányi László

A kegyelmes ur

— Eredeti fordítás —

A referens sietve szedte össze az asztalon kiterítve hevert nagy aktacsomót és hajlongva hátrált ki a szobából. Alig hogy eltűnt, az ajtóban egy rendkívül csinos női fej jelent meg a helyében, bájos kis szürke kalappal a fején.

— Szabad? — kérdezte édes-kés hangon és feleletet sem várva belépett. A kegyelmes ur kezeit dörzsölgetve emelkedett föl asztala mellől, „kedves gyermekem”-nek szólította az érkezettét és leültette, előbb kezében tartva egy pillanatig meleg kis keztyűs kezét.

— Komoly ügy? — kezdte mosolyogva.

— Nagyon komoly — felelt az asszonyka és lesütötte a szemeit. A kegyelmes ur fölállt, odalépett az íróasztalhoz és megnyomta a csengő gombját. Egy pillanatig csend volt és hallgattak, majd szolgálatrakészen lépett be az ajtónál. A kegyelmes ur köhintett egyet és megköszönte a torkát:

— Valami komoly ügyem van önágyságával, nem szeretném, ha közben zavarnának, Georges...

— Igenis...

— Egyedül maradtak.

— Nos, mit kíván kedves gyermekem — kérdezte a kegyelmes, odalépett egy széket és leült az asszonykával szemben. Csak akkor vette észre, hogy van az felöltözve. Halvány, ettetsző ruha, olyan lágy és könnyű, hogy úgy simult hozzá, akárcsak egy pijama. Fel volt öltözve, anélkül, hogy fel lett volna öltözve. Karján, nyakán és a mellén mintha eleven lett volna, a szövet és a rövid szoknya alól nem csak gömbölyű térde látszott ki, hanem az az izgató kis hajlás is, mellyel a térd a combba vasagodik. Mintha egyáltalán nem is lett volna rajta fehérnemű, rendkívül csábító és izgató volt.

— Nos, mit kíván?

Az asszonyka nem felelt azonnal. Mosolygott, hátradőlt és félig nyitott ajkai között kimutatta foga nedves fehérségét.

— Valamit akarok kérni öntől... — és élénken hozzátette: — ugye megteszi...?

A kegyelmes krárogott, hümnögött, lassan kipirosodott és csak néha-néha pislantott az asszonyka szemei közé, tekintetét lenyügözte, lebilincselte hol az a pompás térd, hol az a szemérmellenül látszó kebel.

Az asszonyka közelebb tolta székét, hogy már egészen a férfi két lába között ült és úgy folytatta:

— Egy kis állásról volna szó... egy nagyon jó ismerősömnek...

— Leengedte kezét, hogy a férfi azt kezébe vehesse és megsimogathassa, lábát átvette a másikra, úgy hogy rövid szoknyája még följebb szaladt. Ugy nézett ki most, mintha csak egy rövid ing lenne rajta, a ruháján annyira átlátszott keblének gyors pihegése.

— Az illető rokonom... és egy nagyon szerencsétlen ember... olyan szerencsétlen... — hangja siróra vált és egészen odabujt a férfihez. Az néhány pillanatilag úgy érezte őt karjai között, mintha meztelen lett volna, de azután hirtelen eltolta magától és fölugorva gyors léptekkel járt alá s föl a hivatali szobában, majd megállt a szemlesütő asszonyka előtt.

— Nézze kedvesem, fáradjon föl holnap este hét és nyolc között a lakásomra... majd bővebben megbeszéljük... esetleg mindjárt el is készítem a kinevezési okiratot... Rendszerben van, eljön?

Az asszonyka fölemelkedett és még mindig szemlesütve válaszolt:

— Eljövök...

Vallok az asszonyról

— Eredeti kézirat —

Én Istenem. Akkor nagyon elfogott a vágy egy szerelmes, szép asszony után. Tikkadt, csókváró ajkakkal rohantam az éjszakába és kerestem, kerestem, vártam.

Én Istenem. És akkor jött Adél. Szőke volt, asszony volt, és a melle kemény, és a szája éhes és kéjes, asszony volt.

Ráforrtam az ajkára. Öldöstem a valót. Magasra szökött fejembe a vér. Minden részem átizzott egy szenvedélyes nagy akarásban. Csak őtet láttam. Csak őtet. Meztelenül és csupaszon.

Lehántottam róla a szoknyát. Szőke hajába furtam a fejemet s hátratörtem kéjes, kigyózó derekát.

— Adél.

Vérforraló volt ugy csupaszon. Kéjesen, buján nézett rám és az ajka sováran ajkamra tapadt. Csókol, pedig bűnös volt. Benne már ott járt a csontkezü halál. A vére már nem az övé volt. Tudta és csókol.

S én is csókoltam. Éhes voltam. Fiatal. Sovár ajku. Mohón csókoltam s lassan jött át vérembe a halál. Kéjes, szép asszony, de bűnös!

Reggel meredten, jólakottan mentem el tőle. Az út mellett virágok nyíltak. Pirosak, kékek, tarkák, és én befeküdtem az illatos virágágyba. Valami komor, szép asszony jött oda. Egy régi-régi szeretőm. Lefogta a szememet és a homlomra csókol.

Boldogan, nevetve jött a halál. Mellemre ült és én szépen feküdtem az illatos virágok között. Feküdtem. Meredten, holtan.

L. L.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

PÁRISI SZERELEM

**Vér a hó alatt – Felbukkan a párisi szerető – Családi háromszög
Elad a szeretőm – Revolver és kancsuka – Ismét Párisban – A Sze-
relem Színháza – Feleségül vesz a lord – Bazaroff, az orosz szellem
Teréz nővér – Én is apáca leszek – Iszonyatos felfedezés – A bosszu**

„CSÖPPIKE” szenzációs cikksorozata, mely a legizgatóbb és legbizarrabb írása szerzőnek.
Jelen cikksorozatunk a Párisban francia nyelven megjelent ugyancsak szerző egyik könyvéből
való, de a jelen időben szerző által átdolgozott, bővített sorozat (Minden utánnymás tilos.)

Az idő mulására emlékeztetnek bennünket, arra, hogy vénülünk.

Villanyosra szálltunk, hogy hazamenjünk a tisztviselő keltre. De mielőtt elváltunk volna megtörtént, amitől legjobban rettegettem. Kezdetől fogva Hidvégi valami rejtett, határozott cél felé tereli a beszédet.

Elkezdte dicsérni a lakását, annak modern szépségeit, majd a mienkről kezdett kérdezősködni. Az uram dicsekedni kezdett, hogyha nem is valami modern a berendezésünk, de legalább a saját kis házukban lakunk. Hidvégi lelkesedett, hogy milyen régóta szeretne már látni egy ilyen boldog kis családi házat és... minek folytassam tovább, megtörtént.

Az uram, az én ostoba kis uram meghívta, hogy jöjjön most mindjárt velünk, látogasson meg bennünket.

Hiába próbáltam tiltakozni, hogy nincs rendes ebédünk, stb. a rendes kifogások, hiábavaló volt minden. Hidvégi elfogadta a meghívást, villanyosra ültünk és mentünk hármasában hazafelé.

Átléptük a házunk küszöbét. Hárman. Én középtűt, két oldalt a két férfi. Az én ostoba kis uram mosolygott, odáig volt a boldogságtól, hogy fölujthatja a régi barátságot a híres festővel. Én pedig ránéztem Hidvégre és simogató tekintetében láttam kigyulni a vagy, az emésztő vágy tüzét. És tudtam, hogy ebben a pillanatban a kárhozát lépi át a házunk küszöbét, tudtam, hogy beköltözik a mi békés családi szentélyünkbe a vágy, a bűn, az isszonyat, a véték. És tudtam azt is, hogy hiába minden küzdés, lehetetlen el-lene állnom.

És úgy mentem be a két férfi között az ajtón, mint egy haldokló, aki előre tudja a sorsát és fásultan, fáradtan indul a sirja felé.

VII.

Sokszor láttam gyermekkoromban, hogyan vergődik a légy, ha a pók hálójába került. Mulattam rajta. Ma nem mulatnék. Lehet e csak elképzelni rettenetesebb kinszenvedést, mint a pókhálóba bonyolódott légy, aki látja maga felé közeledni isszonyu lassúsággal a kidülledt szemű pókot, a bizonyos halált. És menekülni nem tud előre.

Ugy vergődtem a Hidvégi szavainak hálójában, mint egy megbénult szárnyu, szerencsétlen kis légy.

Hidvégi velünk maradt egész késő estig. Adta a jóbarátot. Elveszejtően kedves volt. Beszért végtelen áradatban, beszért párisi életéről. Az uram szomjas fülekkel hallgatta. A filiszter kíváncsiságával, aki először hall regéket, a művészek életéről és az élet központjáról, Párisról.

És ez az alávaló ember regélt neki. Sőt kezdett célzásokat tenni, melyeket nekem meg kellett értenem.

S egyszerre csak vakmerően belekezdett s elmondta egyik szerelmi kalandját. A mi szerelmünk történetét! Az alávaló! Elmondta, hogyan ismerkedett meg Pesten, fiatal művészkorában egy gyönyörű urilánnyal, hogyan tette a kedvesévé és hogyan kerültek össze újra Párisban. És az én vaksi, buta uram, gyönyörűséggel hallgatta. Nevelett, kacagott a gyönyörűségtől. Büszkén nézett rám, hogy ime, milyen barátja van neki.

VIII.

És a pimasz fráter, ez az utálatos, gyönyörű ördög még többet merészt. Leírta az uram, a saját férjem előtt az én szépségemet, természetesen nem rólam beszélt, hanem a régi szeretőjéről. Olyan bőbeszédűen írta le, ahogyan csak egy festő beszélhet, aki magába a női testbe szerelmes.

Elmondta, milyen vagyok, ha nincs rajtam semmi ruha. Költő volt, ahogyan dicsérte a testem fehérségét, a keblem ruganyosságát, a formáim telivérűségét. Szakírók megirigyelhették volna, ahogyan leírta a vonalaim hajlékonyságát, a vonalak elveszésének finomságait, az átmeneteket, tele ezernyi műszóval, melyeknek az uram különösen örült, noha egyetlen-egyet sem értett meg közülök.

Nem tehetek róla, azt írom itt, amit akkor éreztem. A papirossal szemben olyan őszinte vagyok, amilyen még a leghiszékenyebb hívő sem lehet a gyónató papjával szemben.

Megrészegültem a szavaitól. Hiszen valóságos himnuszt zengett a testemnek, az én csodaszép testemnek, melyet én magam is annyira imádtam. Először undorodtam ettől a férfitől, azután megvettem, gyűlöltem az alávalóságaért és egyszerre csak örült ijedséggel vettem észre az érzelmeim hirtelen megváltozását.

Mondom, megrészegettem, elkábított ez az ember a testem dicséretével. Imádságot mondott hozzám, olyan imádságot, amilyenel csak Vénuszt imádták az igazi pogányok.

És az uram, a törvényes uram előtt merre ezt tenni! Már nem haragudtam, imponált nekem a vakmerősége.

És hirtelen megvetést éreztem az én uram, az én édes kis uram iránt. Milyen buta ez az ember. Mi csoda egyszerű, közönséges filiszter, szürke kishivatalnok. Nem veszi észre, milyen veszedelmes játék folyik szemei előtt. És gyűlölni kezdtem. Hát ennyire nem ismer engem ez az ember, akivel együtt élek. Ennyire nem ismeri az én csodaszép külsőm rejtett bájaival, hogy egy másik a legapróbb részletekkel együtt leírhatja előtte a testem szépségeit, anélkül, hogy ő csak gyanút is fogna?

De nini! Hiszen ez a közönséges kis ember még

sohasem nézett meg engem igazán. Soha eszébe sem jutott, hogy ruha nélkül, a meztelen testemben gyönyörködjek. Mindig sötétben ölelt át és még csak kíváncsi sem volt soha. Talán szégyelte volna magát a világozáson.

Ez a másik pedig, ez a művész, a női testnek ez a rajongója, akinek annyi asszonnyal volt már dolga és aki évek múlva is úgy emlékszik a testem legapróbb szépségeire, hogy valóságos költeményeket tud zengeni róla!

IX.

Még egyre a szépségéről beszélt. Ő maga is megittasodott a saját mézédés szavainak mámprától. Ránéztem, bársonyos szeme belekapcsolódott az enyémbe és a sorsom megpecsételtetett. Egy pillanatra eszembe jutott az anyaságom, rá gondoltam az én imádott kislányomra, aki benn alszik puha ágyacskájában, a gyermekem, akit meg akarok védeni, hogy olyan ne legyen, amilyen az anya volt... ránéztem az uramra, amint tele szájjal, bután röhögött a dicséreteken, melyeket az én volt szeretőm a feleségéről zengett, ránéztem erre a kis filiszterre és vége volt mindennek. Elfeledtem mindent, mindent.

Ugy tűnt föl előttem az én családi boldogságom, mint valami kellemetlen álmom, melyet megérteni sem tudok, mikor fölébredtem. Nem tudtam megérteni, hogy birtam ki ezt a nyugodt életet ennyi ideig.

A vérem vadul lángolt és reszkettem a vágytól, ha a régi szeretőmre néztem.

Az pedig hirtelen fölkelte és elbucszott. Erősen megfogta a kezem és én visszonoztam forró szorítását. Az uram még tartóztatni akarta, de hasztalanul.

Kikisértük a sötét kiskerten át a rácsos kapuig, ő ment középtűt. Késő este volt, csaknem teljesen sötét.

Mintha ott sem lett volna az uram, a jobb karjával nyugodt mozdulatot tett, és a hátam mögött átkarolva bátran előre nyult, jól ismert, biztos szorításával fogta át a keblemet.

Az uram, a buta kis ember, ott ment a baloldalon, nevetett a viccein, melyekkel még folyton sziporkázott és nem vett észre semmit.

— Nagyságos asszonyom — szólt hirtelen — leesett egy hajtűje.

Tudtam mit akar és engedelmeskedtem, mint valami bábu.

X.

— Igen, Oszkár — szóltam egész nyugodtan — ide esett a hátam mögé. Vedd csak föl kérlek. A férjem lehajolt a hátam mögött és keresgélni kezdett a földön.

Az én vakmerő ördögöm pedig nyugodtan megfogta az államot, magához vont és csókolni, marni, harapni kezdte a számát.

Nem törődtem semmivel, azzal sem, ha az uram észrevesz, csak mindent felejtető vad szenvedély dolgozott bennem. Megfogtam a fejét, vadul átöleltem az egyik karommal és hosszan viszonztam a csókját.

Hirtelen eltolt magától és még csak annyit éreztem, hogy a keze a hajamba mélyedt egy pillanatra.

— Nos, nem találod — szólt le rejtett, de éles gunnyal a földön guguló férjemhez — hisz ide esett, egész közel. Itt is van, ni.

Lehajolt és gunyos mozdulattal nyujtotta át fölgyenesedő férjemnek a csonthajtút, melyet hajamból vont ki az előbb.

Még egy utolsó, mindent ígérő, görcsös kézszorítás és eltávozott.

Nekem pedig, aki halálos, dühödtt vágygal vágyódtam az ölelés után, fél éjszakán át hallgatnom kellett az uram fecsegését, amint eltávozott barátját az egekig dicsérte.

Annnyira meggyűlöltem az én imádott kis uramat, annyira erőt vett rajtam a régi vad démon, a szilaj, bűnös vérem, hogy ezen az éjen nem engedtem magamhoz az uramat.

Akárhogy könyörgött, a szokott betegséget adtam okul és végre is egyedül kellett lefeküdnie.

Elaludt, horkolni kezdett, én pedig elfeledkezve róla, el a gyermekemről, el a boldogságomról, egész éjjel nyitott szemekkel ábrándoztam az én régi szeretőmről és hallgattam a szívem vad dobogását.

XI.

Ami bekövetkezett, azt mindenki sejtheti. Másnap reggel, alig, hogy az uram elment hazulról, a cselédet elküldtem a kislánnyal, hogy vigye sétálni s délig haza ne jöjjenek. Én magam ágyban fekvé vártam a szeretőmet. Tudtam, hogy jönnie kell.

Ejött!

A hetéra, aki évekig aludt bennem, megtízszerezett erővel ébredt föl és jogait követelte. Hol az aszszony, aki a saját bűnös vérenek ellent tudna állni?

Ez volt az én legvadabb szerelmes éjszakám, — egy tavaszi délelőtt, a régi szeretőmmel, reggel 9 óráig déli 12 óráig.

XII.

Ami ezután következett, azt nem sejtheti senki. Nincs ember, nincs író, akinek képzelete beérné az emberi aljasság isszonyatos voltát.

Hidvégi mindennapos vendégünk lett, az uramnak egyetlen, mindenható barátja.

Isszonyu változást vitt véghez a házukban. Mindenekelőtt az uramat rábirta, hogy vállaljon külön esti munkát egy bankban. Elhitette vele, hogy szebbé kell tennie a lakásukat, ha azt akarja, hogy felesége meg legyen vele elégedve.

Az uram mindenben szót fogadott neki és az én kedvemért este is dolgozott. Mi pedig együtt tölthetük az estéinket.

Azután lassanként kezdte kiművelni az uramat, már az ő saját kiművelési módszere szerint. Kezdte társaságokba vezetni és az uram gyakran el-elmaradozott hazulról.

Én örültem, hogy minél többet lehettem együtt a szeretőmmel.

Egyszer azután megismertem ezt az embert a maga teljes romlottságában. Azt tette velem, amit még Párisban sem mert soha. Eladott!

Ez így történt. Bevallotta, hogy nincs pénze és másnap becsületbeli adósságát kell kifizetnie. Szeme közé nevettem a „becsület“ szóra.

Megesküdött az én testemre, hogy agyonlövi magát, ha én meg nem szerzem neki a pénzt. Minden pénzforrását kimerítette már.

(Folytatjuk.)

AZ ORVOS

Eredeti kézirat. — Irtá: CSÖPPIKE

Az én kis barátnőm sokáig nem jött fel hozzánk. Nem tudtam, mi történhetett vele, csak annyit mondtak, hogy beteg. Sokat tanakodtam rajta, hogy mi baja lehet. Nagyon különös dolog, hogy ezen törtem a fejemet, hiszen betegnek lenni nem olyan rendkívüli dolog. Ösztönszerűleg éreztem, hogy valami komolyabb baja van. De hát mi lehet az a komolyabb baj?

Egy napon aztán halványan, sápadtan, lesóványodva megérkezett. Mindjárt észrevettem, hogy nem a régi lány többé. A szeme talán élénkebb, beszédesebb lett, az ajka azonban hallgatott. Azonkívül nagyon zárkozott lett, kerülte a társaságot és a kérdésekre halhalkan, szemlesütve felelt. Ha tehetné, mindig elbújt előlem és ha sokáig faggattam, sirni kezdett. Olyan bánatosan, szomorúan hullottak a könnyei, hogy nagyon megsajnáltam.

Mikor esténként egyedül maradtunk, szerettem volna beszédre fogni. Kérleltem, példálózgattam eltitkolt fájdalma körül, azonban nem válaszolt. Durcásan fordult el tőlem és kis selyemsebkendőjét tartotta a szeme elé. A torkom körül fuldokló fájást éreztem én is, de annyi erőm nem volt, hogy odamenjek hozzá, hogy átöleljem, hogy rimánkodva, egykori buja csókunk emlegetésével birjam valamásra.

Az idő minden fájdalmat beheggeszt, gondoltam, megnyugszik az én kis barátnőm is, és megint az a vig, pajkos lányka lesz, aki volt. Nem is törődhettem különben is már sokat vele, mert lelkem és agyam minden érdeklődése magam felé fordult.

Bodonyival végzetes találkozásunk óta egyszer-kétszer még összejöttem egy kis szállodában. Ritkán volt erre alkalmunk és elmulasztani nem tudtuk volna. Mi hajtott felé? A szerelem? Hazudnék most már, ha azt mondanám. A szerelem régen elpárolgott. A test undok, alacsony élvezeteivel sohasem tudtam volna összeegyeztetni a szerelmet, amit ideálisnak, lelkinak, elméletinek akartam tudni mindig. Ezt a fiút nagyon szeret-

tem. Lelkem minden hevülésével, a szivárványszínű fantázia minden képességével. És hozzá mentem volna feleségül, ha ezredeket mozgósítottak volna is szüleim az elválasztásunkra.

De így, mikor már a bűn kötött össze vele, megundorodtam tőle, megvetettem és nem tudtam benne értékelni, csak a tértit. Sok boldong gondolatok közt nem utolsó volt, hogy lónak tartottam, erős fajménnek, akinek sem agya, sem lelke nincs többé és csupán állati ösztöne szerint cselekszik.

Igaz, magam is olyan voltam. Bárha a lelkem hiányzott is, az agyam ép volt. Láttam a veszélyeket, amikbe gyors léptekkel rohantam. És sokszor pillanatokra is megremegtem a következő nyektől. Mi lesz, ha ez a bűnös szerelem gyümölcsöt termel? Megrázkódtam. Már egyszer átéltem a halálos gyötrelmeket, ha hiába is, irtóztam netalán komoly veszedelmek áldozatául esni. Éreztem, hogy a fájdalmat, a szégyent és a megvetést nem tudnám túlélni.

És komoly, erős félelmem napról napra erősödött. Egyszerre aztán bizonyossá lett a tragédia. Gyakori fejfájásaim voltak, az étel nem ízlett, gyomrom nem fogadta be; kétségtelen jeleivel találkoztam a rámnézve rettenetes állapotnak. Most már bizonyos, hogy el vagyok veszve. Nincs menekülés, nincs visszavonulás, legfeljebb a Duna alján megvetett puha ágy adhatta volna vissza elvesztett nyugalmamat. Kinek mondhattam volna azt el? Kinek panaszkodhattam volna ki magamat? Ki adhatta volna rettenetes helyzetemben okos tanácsot?

Dideregve kuporogtam szobánk egyik sarkában, barátnőm az asztalnál olvasgatott. Nem beszélünk egymáshoz, sóhajaink azonban többet jelentettek a beszédnél. Hirtelen felzokogtam. A szomorú lány felkelt és hosszan, fájdalmasan nézett a szemembe, mintha onnan akarta volna kiolvasni bánatom eltitkolt okát. Hamar megértett. És én is hamar megértettem, hogy mi volt az ő betegsége. Ikertestvérek lettünk a fájdalomban. Csakhogy

ő már túl volt a tragédián, én még előtte voltam.

A részletek után érdeklődtem. Lázás, erőszakos követelésemre elmondta, hogy megejtette egy lanygos este, nem tudott szabadulni az erős férfi karjai közül, oda dobta magát a hatalmas gyönyör áldozatává. A szemei csillogtak, mikor az üdvös gyönyörrel beszélt és könnyei hullottak, mikor a kín és fájdalom óráira gondolt vissza.

Megbeszéltük a tennivalókat. Szülésznőhöz utasított, aki rajta is segített. Segített elkerülni a nyilvános szégyent, de nem tudta megakadályozni a lelke pusztulását.

Bodonyival közöltem a dolgot. Megijedt és fűt-fát ígért a megmentésemre. Elvezetett a szülésznőhöz, akinek kényelmesen berendezett lakásán, mint megtudtam, nem egyedül voltam hasonló beteg. A tudós nő kikérdezett vagyoni viszonyaim felől és mikor megíudta, hogy előkelő és gazdag szülők gyermeke vagyok, azt a tanácsot adta, hogy béreljek nála szobát.

Ki mondhatná el a kezelés kinsait és rettenetességeit? Mindegy volt, meg kellett birkoznom vele. Bodonyi minden nap meglátogatott és biztatott. Szerelmes szavakkal csepegtette belém az élethez való bizodalmat.

Legrettenetesebb perceim voltak, mikor a hozzámjáró kezelőorvos, aki csinos fiatalember volt, gyengéden tudtomra adta, hogy a rokonaim meglátogatták.

— Nem mondta meg, ugy-e, doktor ur?

— Nem mondtam meg! — válaszolt az orvos olyan hangon, melyből kiéreztem, hogy hazudik.

Néhány hét alatt túl voltam minden veszedelmen. Kitünő ápolásban részesültem és napról-napra éreztem, mint erősödöm és tér vissza az arcom üdesége. Csak az nyugtalanított, hogyan fogok visszatérni a rokonaimhoz. Nem is mertem a szabadulásomra gondolni.

Egy délután nálam volt az orvos. Mikor bejött, ép a „Káviár” múlt évi karácsonyi számát olvas-tam. Leült mellém a diványra, megfogta a kezemet és egészségi állapotom iránt érdeklődött. Teljesen egészséges voltam. És a nagy egészség tudatában boldog.

— Még egyszer megvizsgálom!

— szolt az orvos és levetkezett. Lefeküdtem a diványra és behunyt szemmel vártam a vizsgálatot. Nem is gondolhattam semmi rosszra. Hirtelen felsikoltottam. Az orvos vizsgálat helyett merényletre készült ellenem. Ösztönszerűleg védekeztem, ám későn, magával ragadott engem is a szenvedély heve.

— Doktor ur, mit tett velem? — kérdeztem kétségbeesve.

— Ne féljen kicsikém, — válaszolt biztonságos szavakkal, — az orvos nemcsak elhárítja, de meg is előzi a következményeket.

Arcomat a két tenyerem közé rejtettem és sirtam, zokogtam, mint aki most már mindent elvesztett.

GITTA

— Eredeti kézirat. —

I.

A színház előtt fényes reflektor vetett vakító fényt. Autók, kocsik nyüzsgtek lármás össze-visszaságban, — a levegő meg olyan volt, mint egy illatos, meleg, szelmes asszony teste.

Gemeinhart Mikó unalmasan sétált a Színház előtt, kalandéhesen, mikor váratlanul a nevét hallotta. Felnézett. A szép, erkélyes ház teraszán Gitta állt és lenevelt rá.

— Jöjjön fel! — kiáltotta s szöke haja kedvesen lebegett az enyhe szélben.

Mikó örömmel rohant fel. A lány vigan fogadta, a szemében valami könnyű láz lobogott.

— Csak én vagyok itthon — világosította fel — papáék elmentek.

A terasszon enyhe, kékes, andaluziai éj vetett fényt, gomolygó, zajos hangokban szállt fel a város, az élet zaja.

A lány kigombolta a bluzát. Kemény, puhaivü szüz mellei illa-

tosan furták át a könnyű batiszt. Buja fény csillámlott a szemében s a fiu mellére vetette magát. Gömbölyü, formás karjaival átfogta a fiu nyakát. Piros ajkaival a szájára csókolt. Majd felhajtotta kis, kurta szoknyáját. Kerekded térde felett friss, üde leányhus csillámlott.

A fiu reszkető kezekkel kapcsolta ki a linom, lenge batisztot. A lány kéjes, fátyolos szemekkel hanyatlott hátra. Kéjtől remegő, szüz lányteste vad, forró mámorokra, indulatokra serkentette a fiut.

II.

Éjfél felé a lány puha, lenge izekben magára szedte a ruháit. Kacér, prúd mozdulatokkal takarta el meleg, izzó kebleit.

Mikó mámoros fejjel nézte a kéjregyult, szép, sejtő testet, mely erőtikus nüanszban sovárgott. Mért volt mindez, ez a váratlan odaadás? — tette fel a kérdést mintegy önmagának. Miért?

Gitta becsukta szemeit. Bódultan, halvány tekintettel nézett rá. Mikó csendesen kérdezte:

— Miért tette ezt, Gitta... édes? Gitta szenvedélyes tekintettel nézett rá...

III.

Néhány év múlva, egy este Mikó éppen Gitta lakása felé sétált. — Gitta akkor már asszony volt. Kacér, fővárosi asszony, tagja a legelőkelőbb társaságoknak. Mikó még mindig kalandéhes.

— Mikó! — hallatszott ujra a hang. — Jöjjön fel...

Gitta volt.

A fiu felment.

Ujra szép, forró nászban lett az övé a forrótestű Gitta, s a legmármorosabb csókoknál a fiu fülébe sugta:

— Édes... tudod miért hívtalak fel akkor? Azért... édes... mert egyedül voltam...

(I—i.)

GORD

— Eredeti kézirat. —

I.

Kéjéhesen rohant be az irodába Gord... Minden, ez az egész nagy üzem az övé, de egyetlenegy nő sem.

Az irodában csak Lenke volt, a komor özvegy asszony. Fiatal és szép arcát nem szántotta semmi öröm.

Gord nézte.

Lábai, ahogy az asztal alatt egymásra voltak rakva, formásak, gömbölyűek voltak. Mellei kemények.

Mégis asszony...

Odarohant hozzá.

Ehesen tépte le róla a ruhákat. Vadul, szinte dühvel...

Lefogta a sikongó asszony száját s a diványra hajlított... Meztelen, márványos, érett test volt az...

Gord átkarolta.

Erőszakosan feszítette szét lábait. Az asszony felsikoltott:

— Ah... Ne... Ne...

Gord kéjittasan csókolt... s lassan a nő átfonta forró combjaival...

II.

Pihegett.

Odafeszítette testét a férfiéhez s elfulva kérte:

— Még...

Franciából: L. L.

Rózsahegyi olvasóinkhoz!

Sajnálattal kell értesíteni rózsahegyi olvasóinkat, hogy lapunk küldését Rózsahegyre be kell szüntetni, mert ottani bizományosunk hónapok óta nem számol el a kiadóhivatallal. Akik lapunkat rendszeren olvasták és minden héten megvették, ezuttal forduljanak „Genius” hirlapiroda, Kosice, címre, ahonnan lapunkat minden héten pontosan megkapják.

A kiadó.

„River”

Bőrönd, bőrdíszmü és linoleum feldolgozó vállalat TIMISOARA, II. Str. Dacilor (Fő ucca) 24.

Elvállaljuk bőröndök, autókofferek, utiecesszerek, ridikülök, pénztárcák és minden e szakmába vágó dolgok rendelés utáni készítését, alakítását és javítását olcsón és pontosan.

„SARGARIGO”

Legkellemebb kirándulohely! Erzsébetvárosi szőlőkben, a 3-as villamos végállomásánál. — A Niemetz-fasor végén! —

Hideg és meleg ételek, állandóan a legízletesebb menü, pompás fajborok, pölgári árak, figyelmes kiszolgálás.

Ádám Mátyás vendéglős

ARTISTA ÉLET

— EREDETI KÉZIRAT —

I.

Hatan voltak az artisták: három asszony és három lány. A három lány bálványa Harry volt.

Harry volt a főartista és rendező. Nyulánk, karcsu, izmos fiú. Erős sugárba repült széles mellével a trapézok között, duzzadó izmai tágra feszültek. A vékony, fehér trikó alól kemény combjait kiültek. Gunyosan kiáltott ilyenkor:

— Voila!

És repült a hinták között és alól csillogott a nők szeme.

Grácban egy este behullott az arénára egy vérvörös rózsza, kis levélkével.

Magányos, sötétszemű nő ült az egyik páholyban, ő dobta. A fiú bódultan vette fel. Keskeny, vörös ajkai lassan susogták:

— Előadás után. B. pavillon. Várom.

Azon az este tombolt az aréna. Harry halálos szállói sosem voltak szebbek. Lángoló arccal kiáltott:

— Voila!

II.

Az előadás véget ért.

Harry a B. pavillonhoz sietett. Autóba szálltak és félóra múlva egy villa szobájában ült.

Harry sejtve ült. Az első kaland. Egy percig Lórára gondolt, az artista-nőre. kemény melleire. Lórára, aki első volt és az volt éjeken át.

Az asszony végigfeküdt egy széles pamlagon. Selyemharisnyás, szép lábai keskenyek voltak. Mellbimbói átfurták a fekete selyemruhát, szeme árnyékos volt és csillogott bűnös sejtőn.

— Gemma vagyok, szólts és a fiú felé fordult. Asszony, macska, nőstény. Szomjuzom a csókot és halálra csókolom, akit csókolok. Halál az én csókom, ez a betegségem. Semmi sem tud ettől visszatartani. Kéjt adok. Te fiatal vagy, akarsz? Jaj, ha nem, menj. Halálra csókolalak...

Elfedte arcát kezével. Vonaglott a pamlagon, kéjes teste bűnösen feszült, párnás, meleg karjai alól ki-libbentek a puha pihék.

Harry elvesztette a fejét.

Átölelte a bűnös asszony vonagló testét. Az kigyózva csuszott hoz-

zá, izmos combjai préselték a fiú testét. Szoknyája feihasadt. A fiú sirva hasította tovább.

A bokák selymes husa kigyózott s a testen nem volt ruha.

Görcsösen ölelte fel a nőt a pamlagra. Harapó csókokkal illete a kemény, fehér, dus melleket.

Az asszony sima, olajos testét kéjesen ékelte erős combjai alá.

Szeme mély tűzben égett és lassan fátyolos lett és vadabb. Rátapasztotta ajkát a fiú nyakára. Apró gyöngyfogai bemélyedtek a friss husba. Ajkán vércsöppek csillogtak, de ő csak szivta, szivta a húst. Szerelmes kéjjel bugoit a hangja kielégületlen vágyak pogány tűzénél.

Olyan volt, mint Grizeldis a testtellen Róma híres hetérája, ki párázna estéin borba, vérbe, csókokba fetrengett.

Szeme alatt kékebbek lettek a gyűrűk. A kéjt tükrözte, hevült az arca és ajka elhalva sugta:

— Drága. Ne... Édes...

III.

Reggelre ért haza Harry. Álmos, kéjes szibbadtság ült tagjaiban. Ólomnehézként érezte máskor ruganyos, izmos, hajlékony tagjait. Mellette ott voltak az asszony apró fogainak nyoma, egy-két vércsep. Lázás tunyaság ült a szemében.

Unottan feküdt le. A többi artisták már aludtak.

A nők üde testét könnyű paplan fedte csak, mely alól meztelen idomaik rózsás hussal mutatkoztak. Az egyiknek fedetlen volt a teste. Érett teste kéjesen furódott be a paplanba, karjai szétfeszültek.

És csodálatos, máskor igen, de most semmit sem izgatta őt a kép. A bűnös asszonyára gondolt.

Egyik társa sem ébredt föl, csak Lóra.

Szerelmesen melléje csuszott. Csak egy ing volt a testén. Bimbói a fiú meztelen melleit surolták. Odasimult hozzá s engedelmes odaadással toltá föl az inget. Felsivitva ölelte át.

Harry eltolta.

Fáradt volt.

Bágyadtan hunyta le szemét és a párnákba furta. Gemma! Bűnös,

szép nő. Milyen harapós a csókja.

III.

Lóra szívébe beköltözött a gyanú. Szerette a fiút. Nagyon, örülten. Ő adta meg neki az első asszonyi remegő odaadással. S most elhagyja. Százszor felidézte magában az első szeretkezés kéjét. Mámoros szavait, érezte a fiú erős ágyékának meztelen gerjedő erejét. Oktalan vergődéseit, csókjait.

Nem tudta mi van vele.

Harry állandóan a szobájában ült. Sohsem próbált, este hibázott.

Még egy utolsó kísérletre szánta el magát.

Rozsdavörös pongyolát vett föl, derekát leszoritotta, keskeny cipőjén felül fényes selyemharisnyát húzott, beillatosította testét, így ment próbára.

Harry egykedvűen csinálta a mutatványokat. Lóra tetette magát és leesett. Vonaglott a földön és elájult. Harry szobájába vitte és szeszszel dörzsölte.

A lány frivolul vonaglott és fedetlen lett a combja. Harry nem nézett oda. Behunyta a szemét és valaki, valaki egészen másra gondolt.

Lóra felállt. Ledobta a pongyoláját, levetette nadrágocskáját és végignyult az ágyon. Széttette karjait és várt...

...és Hary kiment...

IV.

Azon az éjen Lóra a fiú után lopódzott... Hary a nőhöz ment.

Az asszony árnyas szeme sötétén csillogott. Finom ujjai levetkőztették. Hary kemény, szép edzett teste vibrálva nyult el.

Az asszony különböző pózokban kéjelgett. Itta a vért és csókot. Fekete bárszony volt a ruhája, az ajka vörös.

Hary aztán keskeny kis pálcát vett a kezébe. A nő hanyat feküdt és sűrű, erős csapások estek kifesztülő hátsójára, telt vállaira, kemény sima, olajos combjaira.

A test gyötrődött s mint egy papnő, odakuszott a fiú lábaihoz. Fejét a fiú lábaira fektette és átölelte. Gyötrődő fehér vállairól lecsuszott a ruha. Bűnös akaratként csillogott a két csodaszép hus. Szeme hívást, alázatot, bocsánatot hirdetett.

Hary széles mellére húzta. Aztán egy széles terembe mentek. Ott langyos, meleg víz csobogott egy fehér medencében.

Csobogott a víz.
S az asszony belevetette testét a vízbe.

Harapó odaadás.
Csókok.
Lihegések.
Ígéző, meztelen, raffinált pózok, sóhajok.

V.

Harry hervadt.
Az asszony jóslata beteljesedett: halál volt az ő csókja. És Harry mégsem tudott szabadulni. Varázsa volt a nőnek, combjai völgye kéjekre sarkalta.

Nagy valami ez a világ, kicsi az ember.

Forr, zavarog, a kedélyeket sarkalja szentimentális sokasága.

Zajos december este volt a Harry-ék bucsufellépte.

Lóra aznap meghasonlott önmagával. Tett-vett a trapézok között, igazított, csavart... Megtartani, elengedni? Szeretni? Elhagyni...

A bucsufellépés estéjén Harry csak későn érkezett. Láz égett szemeibe, ajkán vércseppek. Lankadtan vette fel a dresszt, bekente arcát s mikor kiment az arénára, sápadt és fehér volt.

Lágyan mozgott.

Mozdulatai nem a régi erők voltak, csak olybá tunk, mint fáradt, kielégült ölelések. Elcsókolt, renyhe csókok.

Lóra szép volt.

Odasimult testére a dressz és kiemelte puha, izgató formáit.

Az első mutatványok gyorsan lefolytak, aztán jött a végmutatvány.

Harry némán ment át az öltözőn, ott épen egy szeretkezés folyt. Liza volt, a pénztárosnő. Fedetlen lábaihoz akkor simul a férfi.

Azotán sikoltott. Harry még az ajtóban is hallotta:

— Ah... erős... te... te...

A végmutatvány jött, ponyvát feszítettek ki.

Harry fátyolosan mászott fel a trapézra. Próbálta karjait, nem feszültek. Nem birt. Felérkezett.

Ugrani!

Lent elhalt a zaj. Női ajkak sóvárogtak.

— Ugrani!

Nem mert. Félt, most először.

Csókok, ölelések, gondolta és vágyba futott a szeme.

— Ugrani!

— Jaj, nem lehet.

Szinte levált arcáról a szégyen.

Kell. Igen, sugta magának.

És...

És ugrott. Fehér teste repült és megragadta a himbáló trapézt. Ekör a trapéz eltört.

Zuhant. Azt sem tudta mi van vele, kábultan ingott előtte az aréna. A szíve megállt-e? Vége.

Holtan terült el.

Egy páholyban fátyolos lett egy nő szeme, karikás szemalja kimeredt. Betépett a combjaiba. Szép, vörös ajkait harapta. Marcangolta, tépte, gyötörte a testét.

Egy sarokban meg szomoruan állt Lóra. Vége! Sugta és könnyel telt meg szeme.

*

Kint valaki szólt: Ja ez a sors, ez az artista élet.

Valaki más meg hirtelen elkiáltotta a halott akrobata diadalmas, élettől duzzadó kiáltását:

— Voila!

Ferczeg Zoltán

VERA

— Eredeti kézirat. —

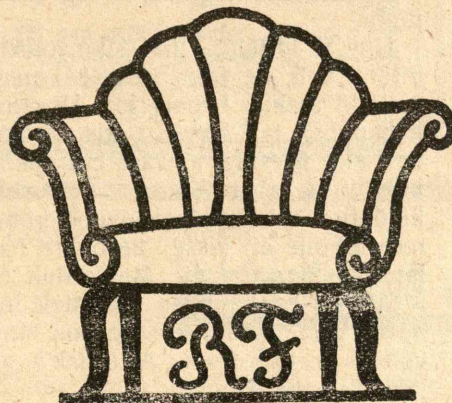
I.

Verát vesztaszűznek fogadták. Egy nap és ráadják a fehér ruhát. Gyönyörű teste csak köd lesz és szürkeség.

Az utolsó este Vera kiment az éjszakába. Szél fujt s szorosszoknyáját fellibbentette. Formás térdei felett a két láb vad kéjekre áhitozott. Lángoló arccal ment. Szivta az életet, szerelmet, szabadságot.

II.

Maga sem tudta, hogy került fel Tribád lakására. A fiu, kemény pogány tiszt, előtte térdelt. Vera, a fehér, puha, vadbőrön kemény combjait befurta a lágy pihékbe.

Nem is gondolkozott. Mámoritóan akarta kiélvezni az utolsó éjszakát, megfürdeni az orgiákban, bűnben, kinos harapásokban.

III.

Tribád vad testében szelid alázattal szájoncsókolta. Csak ez kellett. A szunnyadó érzékiség felkorbácsolt erővel ébredt fel a lányban. Szilaj tekintetével a fiu szemébe nézett s ezt cselekvésre ösztönözte.

Lehasadt szűz testéről a ruha. Semmisem volt alatta. A fiu görcsösen csókolta a meztelen testet, Vera meg bujább, érzékibb lett saját, kéjes, fedetlen testének érzésétől.

Gyötörte meg, gondolta. Holnap és aztán már ugysen lehet. Vége. Bár korbácsolna meg, kinozná meg feszülő, kéjregyult testemet. Marna belém és csókolna halálíg.

IV.

Remegve huzta a fiut kemény mellére. Eszeveszetten csókolta és kéjesen érezte, hogy a fiu kemény combjaival vonagló derekát, szép testét átöleli.

V.

Féktelen éjszaka volt. A lány álmoss mégis buja vággyal akarta éltetni ezt az első és utolsó nászát. Sovár, raffinált, érzéki pózokban mutogatta testét. Felgyújtotta érzékeinek minden lámpáját s vad dühvel sarkalta ujjak kéjekre a fiut.

VI.

Másnap avatták fel.

Szép volt és fehér az illatos oltár előtt. Lenge, kecses mozdulatokkal hajlongott s végezte a felavató mozdulatokat. Csupán fekete szemeinek buja, sovár tüze és szerelmi árka hirdette egy féktelen, bűnös szép éjszaka soha-elmuló és soha nem ismétlődő emlékét.

L. L.

**Elsőrendű kárpitos és
díszítő műterem, valamint
tapétázást is elvállal**

**REICHARDT
FERENC**

TIMISOARA, IV.

Bul. Carol I. (Hunyadi-ut) No. 3b

Egy elrontott este

— Eredeti kézirat. —

Mikor délben Adolf hazajött az irodából, felesége örömrivalgással fogadta. Előadta, hogy Amerikából levelet kaptak, melyben tényleg megérkezett a régen várt 50 dollár.

Adolf elégedetten pödörgette rendetlen növesű rőt bajuszát és hamisan mosolygó oldalpillantást vetve az életpárja fonnyadt ábrázatjára odasugta neki: Na Milikém, ennek az öröme ma este elmegyünk a kabaréba! Emilia asszony felujjongott örömeiben. Bizony gyermek nélkül üres, egyhangú életet éltek és szerény anyagi helyzetükben örömmel szamba ment, ha egyszer egyszer színházba, kabaréba mehetek...

Vera, a kis cseléd most bejött a szobába és teríteni kezdett. Adolf tekintete végigfutott a fiatal parasztlány izmos, nyulánk alakján. Végigfutott. Csak úgy gépiesen, minden elő de nem minden mellékgondolat nélkül. Egész lelkét az amerikai levél okozta öröm töltötte el és most, hogy a virgoc fiatal lánytest minduntalan odatolakodott a szemei elé, nyers élvágó természetét hirtelen hatalmába kerítette a minden élvezetek legcsodásabbika utáni sóvár vágy. Szemei vadul falták a lány mozgó csipőit, hatalmas tömört melleit, majd átrévedeztek felesége csontos alakjára és egy pillanatra úgy látszott, hogy a szemek lángjának mélyen fekvő fészében pokoli harcot vív egymással a hitvesi hűség és a him.

Az ebédet szóltanul ették végig, csak néha-néha téve egy egy megjegyzést az ételekre. Emilia asszony egyszerre vizet akart inni, ám a víz nem volt sehol. Vera elfelejtette a kancsót bekészíteni. Rikácsolva ki-szólta neki a konyhába:

— Már megint elfelejtettél vizet készíteni, vigyázz, mert kibálom a hajadat...

A lány szepegve bejött, kezében vízzel teli üvegkancsóval és mentegetőző molyogta:

— Ki kellett mosni a kancsót... de...

E pillanatban az asszonyhoz ért, aki mielőtt a kancsót az asztalra helyezte volna, öklével belesújtott a hátába. A lány megtántorodott, a kancsó hozzávágódott az asztalhoz és persze... eltört. Ennek folytán

pedig a víz is teljes egészében a földre ömlött. Emilia asszony ezen természetesen még jobban feldühödött és most már formálisan neki-rontott a megijedt lánynak. Pofozta, haját cibálta, rugta ahol tudta. Közben itóztatatosan rikácsolt.

— Te haszontalan, te semmire-kellő! Majd mindennap fogok neked egy új kancsót venni! Majd adok én neked kancsót törni, te nyomorult, te bitang, persze, mert mindig legényeken jár az esze a kisasszonynak, nem pedig a dolgán. Na, majd adok én neked, várjál csak... Közben persze szegény Verának nem is igen kellett várni arra, hogy a naccságája beváltsa az ígérteit...

Végre aztán Adolf, akinek szemei előtt most már képzeletben meztelenül lebegett a csinos cseléd alakja, megsokallotta a kancsótörésből keletkezett skandalumot, és odament a két, egyenlőiten arányban verekedő nő közé és szépen megfogta az egyiket... — persze nem nagy művészet kitalálni, hogy melyiket — és csendesen kituszkolta a konyhába. Közben pedig férfi mivoltából eredő fensőbbiséggel az asszonyhoz fordult és bölcs kedveskedéssel mondta: De édes fiam csak nem fogod magad egy ilyen semmiség végett annyira felizgatni!

Tudnunk kell azonban, hogy ekkor — miután a fiatal lány testét karjaival megérintette — már a him legyőzte benne a vérszegény hitvesi hűséget.

*

Adolf este későn szokott hazatérni a hivatalából, de ma, miután kabaréba készültek, megígérte, hogy igyekezni fog hamar elszabadulni a dologtól és lehetőleg korán fog hazajönni.

Ugy is történt, már fél nyolckor otthon volt, de hogy az igazat megvalljuk, csak a kapuig jött. Ugyanis a kapuban találkozott a kis cseléddel, akit felesége a vásárcsarnokba küldött és a találkozás — amely különben a lehető legnagyobb örömmel töltötte el, kissé későbbre halasztotta hazatérését. Megfordult és a lánnyal egyirányban visszafelé indult. Vera kíváncsiskodó kis lány volt és megkérdezte: Az urnak hová tetszik menni?

Feleletül Adolf, az igazat megvallva, csak dadogni tudott... Aztán olyankor, mikor a férfi és a nő ketős együttléte alkalmával a férfi dadog, akkor a nőnek már ösztönös érzéke megmagyarázza a dolgot.

Tehát Vera sem kérdezett többet, hanem inkább kacéran mosolygott a gazdájára és mikor hallotta, hogy az őt milyen szépnek találja, akkor még merészebb lett. Érezte, hogy ő túl a nyeregben. Miután pedig okos lány volt, aki a rendelkezésre álló hatalmat nem akarta csak ingyen elvesztegetni, hát nyíltan megmondta Adolfnak: Jó én nem bánom, de egyet kikötök, hogy a naccsága többé engem se nem szidjon se nem üssön, mert ha az ur még egyszer engedi, hogy bántson, akkor én megmondok mindent.

Persze Adolf azonnal a leghatározottabban megígérte mindezt, mire még néhány szót suttogtak és Adolf visszafelé indult.

Ulközben ismét hazafelé, különféle gondolatok keringtek felizgatott fantáziájában: Egyik percben heves fejfájás kínoztta — persze csak fantáziájában, — amely nem engedi meg, hogy ma este kabaréba menjenek, másik percben pedig eszébe jutott — persze ismét fantáziájában — hogy ő most nem is mehet haza, mert hiszen főnökével együtt a leltárt kell készíteni, ami este 11-ig is eltart. Viszont, ha Emilia asszony kétségbeesésére gondolt, egy kis szánalmat érzett és ez a szánalom volt az, amely ezeket az imént felsorolt fantasztikus terveket ledöntötte, hogy aztán a véletlen egy kevésbé fantasztikus, de annál észszerűbb tervnek helyet adjon.

Meggyorsította tehát lépteit és amint a lakásuk ablaka alá ért meglepetve hallotta, hogy bent nagy diskurzus folyik. Amint belépett örömmel látta, hogy szomszédjuk az adótárnok van ott feleségével és éppen arról tárgyalnak, hogy együtt mennek a kabaréba. Ez a szerencsés véletlen Adolfot rendkívül felvilágyozta, és máskor csigalassúsággal működő agya, most boszorkányos gyorsasággal kitűnő mesét tállalt meglepett felesége elé.

— Drága fiam, úgy siettem, mint egy lokomotív és így is csak nagynehezen szabadulhattam el, mert leltárt csinálunk. Azért sikerült eljőnnöm, de meg kellett ígérnem a főnökömnek, hogy 10 óra után visszamegyek.

Az asszony bosszus arcot vágott:

— Az ördög vinné el a főnököt
leltárát, ép ma jutott eszébe neki
is...

— De édes Milikém, te azért el
fogsz menni, hiszen szerencsénkre
Tagányi urék is mennek, aminek
igazán örvendek és... tudod én is
el fogok menni veletek, de persze
én ott kell hagyjam az előadást...
téged majd hazakisérnek Önagy-
ságáék...

Tagányiné önagysága kedvesen
bólintott és evvel az ügy ebbe, az
Adolfra nézve igen kellemes stá-
diumba jutott.

*

Este negyed 11 kor csendes ko-
pogtatásra kinyitott a cselédszoba
ajtaja és besurran rajta... a gazda.
Vera kis rövid ingében ott gubbasz-
tott az ágy szélén. Kis kócos haja
belecsüngött a szemébe, szeme már
majd leragadt az álomosságtól, mi-
kor végre meghallotta a várva várt
kopogtatást az ajtón, odarohant,
hogy a zárat kireteszelje.

Adolf szemei a féihomályban ki-
sérteties villámokat szórtak, midőn
a félmeztelenül előtte álló kemény-
húsú parasztlány testét megérintette.
Elfonnyadt asszonyához szoktatott
érezkisége hatalmasan felizgult a
kalandon. Mohó öleléssel esett neki
a csendes megadással felkinálkozó
fiatal, tüzes leánytestnek. Szurós
vörös bajusza bolondosan csiklan-
dozta a lány gömbölyű melleit, nagy
ritka fogai olykor-olykor belemartak
a duzzadó izmokba.

A pikáns helyzet Verát is izgat-
hatta, mert forró testét hozzászori-
totta az urhoz és reszkető kis kezei
kéjesen kapaszkodtak a férfi kar-
jaiba. Adolf negyvennyolc éves fér-
fiasságának pedig sok volt az izga-
lom, mert a szorosan hozzápréselődő
lány puha forró teste a pusztá
öleléssel felidézte benne a harapó,
lángoló kéjt... kezeivel megmar-
kolt a lány haját, lihegő ajkaival
pedig nedvesen körülzárta a kis
lány piros száját. Aztán elengedte.
Lámpát gyújtottak. Vera ijedt szem-
mel lesett rá. Tapasztalatlan kis
eszével még nem foghatta a hirtel-
len ellankadás okát. Szomjas teste
várta a kéjt Karjaival átfogta gaz-
dája idomtalan fejét, száját csókok-
kal borította el, majd ölébe ült és
sóvár kezeivel szinte letépte róla a
ruhadarabokat. Adolf ismét felhevült.
A lány keskeny vállait leszorította az
ágyra, idegesen rángatózó kezeivel
megmarkolta a kis, vastag combo-
kat és utálatos szuszogással ráne-

hezedett a lányra. Vera ijedt sikol-
tással érezte meg a közelgő kéjt.
Egészséges fehér fogai belemélyed-
tek Adolf nyakszirtjébe, tüzes fekete
szemei könnyelábadtak az erőlködés-
től, amint tűzben égő testét odafe-
szítette az otromba férfihez.

Adolf elégedetten szedte magára
ruháit és visszalopódzott a hálóba.
Az izgalom, a fáradtság csakhamar
mély álomba merítették Emilia asz-
szony éjjél felé jött haza, zajos aj-
tónyitásra Adolf felrebbent.

— Nos, hogy tetszett édes fiam?
Jó volt?

Emilia asszony csillogó szemei
előtt még élénken éltek a látottak,
vetkőzés közben lihegve sugta fér-
jének:

— Te, te valami nagyszerű volt,
az a tánc, az a spanyol tánc és az
a meztelenség.

Adolf álmosan bólintott. Az asz-
szony melléje bujt, érezte, amint
sovány combjai átfonják testét és
az asszony hevesen átöleli.

Ösztönszerű mentegetődéssel oda-
szólt neki: Ha tudnád édes fiam
mennyit dolgoztam.

Az asszony mosolygott, nagy ke-
zei végigtapogatták a renyhe fér-
fitestet, tüzezős teste megfeszült
a kívánságban, szája szerelmes sza-
vakat sutogott a férfi füleibe, de
Adolfot aznap este talán még az
igazi milói Vénusz sem tudta volna
szerelemre gyújtani, úgy, hogy végre
is Emilia asszony a vágytól veríté-
kező homlokkal kénytelen volt víz-
szabujni ágyába, ahol madnem reg-
gelig hanykolódott ébren, gyönyör-
től ábrándozva, mialatt mellette férje
irtózatossá horgogással aludta az iga-
zak álmát...

Igy rontotta el a végzet Emilia
asszony estéjét...

„Biancó“

3 nap alatt eltüntet: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

VADULÁS

— Eredeti kézirat. —

Odamentem ágyához, föléje ha-
joltam és ő görcsösen kapaszkod-
ott belém. Megfogtam fehér ke-
zeit. Leültem ágya szélére s ka-
rommal átfogtam nyakát, oly jól
esett egy élő, meleg leánytest kö-
zelsége. Jobbommal arcát cirogat-
va, megcsókoltam. Ő tűrte, dacára,
hogy nem illő, de oly nagyon akart
már ő is. Az már a természet
rendje, hogy egy egészséges férfi,
ha egy bizonyos kort elér, meg-
kívánja a nőt, valamint a nők is
a férfakra vannak utalva.

Indulatossan ellökte kezemet, mely-
lyel folyton arcát simogattam, félt
kezem érintésétől.

— Nos, akkor megyek, — mon-
dám ravasz számításal.

De alig, hogy az ajtóig értem,
ujból elfogta a kéjes akarás, sirva
hivott vissza, ismét leültem ágya
szélére, mindkét kezembe fogtam
fejét, mélyen reá hajoltam, hogy
a sötétség dacára a fénylő, kék
szemembe kellett néznie. Nem
tudja még ma sem, de akkor még
kevésbé tudta, hogy mi volt vele,
hogy miért és mitől félt úgy.

Szive hevesen dobogott, irtózott
tőlem és mégis valami különös,
rejtélyes érzés futott át testén, lá-
zas reszketés, kéjes rángatózás,
amelyet annak előtte sohasem ér-
zett. Tűrte csókjaimat, nem ellen-
kezett, ha mind jobban és jobban
magamhoz szorítottam. Kábult volt.
Nem tudott kibontakozni ölelő kar-
jaimból, nem tudott lerázni, bár-
mily szilárd volt akarata, de el-
hagyta a testi ereje...

Hajnalhasadásra nagy nehezen
elszunnyadtunk s másnap délig mé-
lyen aludtunk. Mikor a lány fel-
ébredt, mélyen párnájába temet-
kezve, keservesen zokogott és szé-
gyenlette magát. Nagyon nyájasan
szólottam hozzá, rendkívül gyön-
géd voltam, s azt mondtam, hogy
ő most az én kis kedvesem. És
hogy már gyerekkora óta szeretem.

Jób Márton.

Legszebb divatcipők a

Bőripari Munkások cipészüzletében,

Munkás-Otthon

(Parkszanaszatórium mellett) Timișoara, készülnek. Pontos munka! (34)

Hát érdemes volt?

— Eredeti kézirat. —

A mi uccánkban lakott Sári Mindenki ismerte. Különösen az öreg nénikék, akik megvénhedt pápaszemek mögül szűrő pillantásokat löveltek feléje és szigorú ráncokról mély megvetés rítt le, amikor karcu lábacskaival végigment ablakaik alatt. De nagyon jól ismerték őt a kislányok is, akik naphosszat az uccán játszadoztak, hiszen a „Sári kisasszony” olyan szép volt, olyan gyönyörű ruhákban járt, olyan jókedvű volt mindig és olyan kedvesen mosolygott rájuk, sőt néha-néha még cukorkát is kaptak tőle. Az anyjuk — egyszerű munkásnépek — ugyan megszidta őket ilyenkor, hogy még ránézni se merjenek arra a „rosszfélére”, de ők erre alig is figyeltek, meg sem értették és továbbra is örültek a mosolynak, a cukornak és hogy milyen szép szőke hajavan a „Sári kisasszony”-nak.

Talán azért, mert persze ők már kis ágyacskáikban pihentek, amikor Sári nekiindult szőkén és szépen — de egyedül, az estének. Akkor meg már éppen aludtak és mindenféle tarka tündérmese szövődött álmukban, amikor a Sári hazajött, ugyanolyan szőkén és ugyanolyan szépen — de már nem egyedül.

Sokszor pedig vig zeneszó csapott ki hónapos szobájából. Csörömpölt a földhözvágott pezsgőspohár és az álmatlanul a szomszédban hánykolódó vén nénikék elszörnyedve hallották át a szörnyű káromlást:

— Soh'se halunk meg...

Igy volt. Igy bizony.

De csak volt. Mert ma már fekete kocsi állt meg az uccánkban, éppen a ház előtt, amelyikben Sári lakott. A kislányok félénk tisztelettel álltak meg a sötét kocsi körül. Csak valamilyen különösen ünnepélyest érezték, talán szinte örültek, hogy valami szokatlan, valami érdekes, nem-mindennapi történt. Csak valamilyen ösztönös szomorúsággal süttögták egymásnak:

— Meghalt a Sári kisasszony... — és kis szemeik tágranyiltak a csodálkozástól, mintha azt mondanák: hát ő is meghalhat, hát az is meghalhat, aki mindig csak jókedvű, aki mindig csak mosolyog?

Meg szerettem volna mondani szégyenkének, hogy bizony, azok is meghalnak, akik mindig csak kacagnak, akik csak szeretnek, akik csak énekelnek, azok is meghalnak, akik azt gondolják, „soh'se halunk meg.”

De nem szóltam nekik semmit, mert az ablakban megjelentek az öreg nénikék, akik már nem sugtak-bugtak össze, hanem rémült, üveges szemekkel hallgatagon gubbasztottak a sápadt üveg mögött és ijedten bámulták a fekete kocsit:

Nekik is oda szerettem volna szólni:

— Hát érdemes volt?

De nem szóltam semmit.

György Endre.

Az asszony cipőcskéi

— Eredeti kézirat. —

I.

John pincérfiu volt: a szobákhoz beosztva. Szőke volt, a szeme kék, az élete meg szürke... Szürke — egy decemberi éjig...

Egy decemberi éjszakán érkezett meg Ráprod Paola, a nagy színésznő. Azóta lázas lett előtte minden.

Paola!

Nem tudta, hogy, de ez az asszony mindent felzaklatott benne. Kiduzzadt a szeme, az ajka, a melle.

Reggelenként bizzar pózokban látta az asszonyt. Néha egy-egy selyemingben feküdt a kereveten és az ing odafeszült szép, érett testéhez. Máskor meg úgy felöltözve feküdt az asszony, ahogy hazajött. És egyszer csöp bugyiban...

Néha, mikor bevitte esténként a teát, még bizzarabb pózokat látott. Rendszerint egy csillogó egyenruhás tiszt volt az asszonynál.

És az asszony ott feküdt a karjaiban. Felcsuszott a pongyolája, a combjai éhesen ostromolták a vágyat...

Lázás és — töprengő lett. Leste az asszony mozdulatait. Reggel a szobában és éjjel a Színházban, ahol a „Kéj álmát” adta elő az asszony. Ilyenkor meztelen rab-

szolgák rohantak elő és véresre korbácsolták a nő reszkető ülepét.

Egy... tíz... husz...

Vonaglott a szép test, sikoltott és mégis kéjesen vibrált a durva kötelek között Paola pőre teste.

Egy hideg decemberi éjszaka John a színésznő ajtaja elé lopódzott. Nagy csönd volt a folyosón, kint meg facsaró, vak hideg. Fagyott madarak buktak a hóra.

John lehajolt. Az ajtó előtt ott volt a színésznő két kis fekete cipője. John megremegett s kezébe vette őket. Elgondolkodott:

Reggel kiszáll az ágyból... Ledobja a selyeminget. Finom, vékony harisnyát huz. A csipő táján lanyhán megigazítja a kis nadrágot. Mellei előtörnek a vékony pongyola alól és apró, forró lábait behelyezi a kis cipőkbe.

Johnnak fejébe szállt a vér. Szerette volna megcsókolni az asszony apró lábait, a rózsás, finom ujjakat és a bársonyosan finom bokát. Csókolni...

Felállt: benézett a kulcslyukon. Az ágy habos és selymes volt, mint egy szűz lány illatos, nedves ágya. Finom csipkefodrok között nyugodott Paola teste... s az ágy előtt térdelt — a tiszt.

Bugó, szerelmes gögicselésekkel csókolgatták egymást s a tiszt megoldotta a lányon a vékony inget. Gyönyörködött meztelen formáján s kis, harapó csókokkal illette a márványfehér, pihegő, puha kebleket... Az asszony formás combjai vonaglóva préselték át a testét. És a sikolyok halkkává tompultak.

John elszedült.

Felkapta a két kis cipőt, melléhez szorította őket, az asszony illatos cipőcskéit s kirohant az Éjbe.

Reggel a rendőrség egy fagyott fiut talált az „Astoria” szálloda előtt. Kiderült: G. John a neve.

Zugtak, dübörögtek az autók, reggeli utra indulva. John fehér arccal feküdt és melléhez szorította a két apró cipőt. Betelt mosoly játszadozott az ajka fehér vonalai között. Megbékélt és jó-ságos volt az arca.

Pedig szegény Johnnak rosszul, nagyon rosszul kezdődött az ezer zajban közeledő új Nap, új Reggel...

Lányi László.

GYÖNYÖR-VÁROS

BERLINI-ERKÖCSREGÉNY.

IRTA: FÁBIÁN SÁNDOR

(Eredeti kézirat. — Minden utánnomás tilos.)

(4)

7.

Lola napok óta el volt keseredve. Ilyen vegyes érzelmekkel gondolt a Jánosnál eltöltött éjre. Ezerszer átgondolta az eseményeket; fülében érezte lüktetni a vérét, ha visszagondolt a tüzes, égő csókokra és a két szereleméhes férfire. Nem érzett semmi szégyenkezést. Teljesen független, vagyonos leány volt, ki már régebben megszüntetett minden összeköttetést a régi ismerőseivel. Az új ismeret-ségek? Istenem, azok vagy férfiak voltak, kik, ha sikerükkel büszkélkedni akartak, úgy sem ismertek diszkréciót, a nők pedig ép úgy kötve voltak, mint ő.

De a János elmaradása bántotta. Két hét után találkoztak akkor este s miután nem voltak egyedül, még csak számon se kérhette, hol volt annyi ideig. És az a szép lakás. Emlékezett reá, hogy János terveibe beavatta s akkor azt is megtudta, hogy áll anyagilag. Ha volt is pénze, semmiesetre sem állt vele arányban az a fényűzően berendezett és olyan nagy lakás. János beszélt valami onkliról, de ki lehet az? Bizonytalan sejtések keltek benne, de nem tudta őket osztályozni.

Telefonon nem hívhatja fel Jánost, elvből nem beszélt szerelmi ügyeket telefonon, irni nem akart. Sértené a büszkeségét, ha ő hívná a fiut.

Kora este volt még és elkeseredett unalommal járt-kelt Lola a lakásban, végig vetette magát a hencseren, majd felugrott, az ablakhoz szaladt és idegesen dobolt az ablaküvegeken. Lili barátságos vinnyogására idegesen fordult hátra. Ismerős jön. Csak ez hiányzik még. Az ajtó hatalmas lendülettel vágódott ki és férfias csengésű hangon köszöntötte a „jó estét!” egy karcsu, már nem egészen fiatal nő. Kis nemez kalapját a kezében tartotta, testén egy végtelen egy-

szerű, de csinos, kék szövetruha feszült és az egész jól formált, bár mellben lapos nő, egy hirtelen nőtt fiu benyomását keltette. Elefántcsontszínű arcbőre tiszta volt, arcának metszése amerikai, erős, de kellemes, és kissé fölvetett felsőajka fölött gyengén mint kis árnyék, fekete, hamvas, pihés szőrzet kigyózott.

— Lola, drágám, ismét itthon vagyok, — és erős karjával magához szorította a meglepett Lolát.

— Örvendek Hansi, — felelte Lola és igyekezett kiszabadulni az acélos karok közül.

— De Lola, mi van veled, meg sem csókolsz, nem is örülsz, hogy két hónap után ismét itt vagyok. Na gyere, ülj mellém, — és avval keresztbetett lábakkal ült le a hencserre.

Lola igazgatni valót talált az asztalon és úgy kérde:

— Jól utaztál, Hansi?

— Pompásan, fiam, pompásan. Képzeld, egy francia kapitány belém bolondult és tüzes vérral udvarolt, el akart csábítani engem! — és csengő, ezüstös nevetés tört fel a nőből.

— Érdekes lehetett.

— Hogyne. Együtt trainirozott velem. Reggel a vívásnál, aztán alaposan reákapogtattam mindig, csak úgy sziszegett belé. Ha a bazinban uszlunk, elmaradt, teniszen megvertem, ugrásban szintén. Csak a súlyemelésben volt jobb, mint én, de a többi sportban az összes utasok gaudiumára mindig elmaradt a tüzes udvarló.

Egy viharos éjjel ott állt a kabinom előtt és várta, hogy beéresszem, én meg bent a legnagyobb nyugalommal aludtam. De én is csak beszélek, beszélek. Minderre még ráérünk. Gyere ide mellém, oly rég készültem a visszontlátásnak.

— Fáj a fejem, Hansi!

— A fejed, drága, — és felugrott a nő, — hol, hadd simogassam

meg, az én kezem majd kismogatja a fájdalmat.

— Ne bánts Hansi, nagyon ideges vagyok, — szabadkozott Lola, a Hansi öleléséből kibontakozva, — napok óta szenvedek.

Hansi megállt. Fürkészően nézett végig Lolán. A leány arcán, szemein változást látott, ami meglepte. Hirtelen gyanakodni kezdett.

— Lola, mi van veled, te nem vagy a régi!

— Ugyan Hansi!

— Máskor, ha jöttem, repültél hozzám, ezer mondani valód volt, most két hónap után hideg vagy, zárkózott, szenvtelen...

— Hansi.

— Igen, én érzem, hogy veled valami nagy változás történt.

— Mire gondolsz? — kérde Lola kissé kíváncsian, de remegő hangon.

— Mire, arra, hogy valami új ismeretséged van és engem kívül szeretnél látni, — felelte izgultan Hansi.

— Ugyan kérlek.

— Nézd, nekem jó szemem van! Nem vagy az, aki voltál, itt valami történt, míg én oda voltam, ami a mi eddigi meghitt életünket megzavarja.

— Hansi, nem történt semmi különös!

— Ah, tehát valami mégis történt, csak neked nem különös az, de nekem azért az lehet.

— Hansi.

— Nos Lola, ki a beszéddel! Én, tudod, sokat megérték.

— Hansi, én... én szererelmes vagyok... — mondá bájos pirlással Lola.

— Hogyan, nem értem, én azt hittem, eddig is az vagy s engem szeretsz?

— Szeretlek is Hansi, de az, amit érzek, ez más, ez igazi szerelem. Az eddigi tévedés, helyesebben tévelygés volt.

— Lola, két évig tévelyegtél, s most jössz rá, hogy más is van s azt jobbnak tartod!?

— Hansi, nem tudnák s nem is akarnák megbántani, de ezt te nem tudod megérteni, nem tudod megérezni!

— És te egyszerre jöttél rá, te a... te... te... egy férfit szeretsz!

— Azt, Hansi, egy férfit, illetve, magam sem tudom, inkább most már a férfit szeretem

Hansi hosszú, ideges lépésekkel járt fel és alá.

— És mindegyre most hirtelen jöttél reá?

— Nem, Hansi, nem! Bármilyen szép is volt a mi életünk, engem nem elégitett ki soha, megbocsáss, de kell, hogy most nyíltan beszéljek, én mindig vágytam a férfi után. Végre rászántam magam és összeismerkedtem egy fiatal, szép diákkal, aki fiatalsága egész tűzével ostromolt, mert nem tudtam magam egészen odaadni. Meggyőrtve ment el. Aztán az állomás ismerkedtem össze egy olasz tiszttel, kit szintén felhoztam. Ez tapasztalt férfi volt, mert midőn látta, hogy nem bírom magam odaadni, reá tudott venni, hogy azért én kielégítem őt. Megtettem. És ettől kezdve mindig hoztam fel férfiakat, kiket lehetőleg az átutazók közül választottam. Ennek már több, mint egy éve. Most pár hete egy fiatal magyart ismertem meg s az annyira ügyes és temperamentumos volt, hogy meg tudatörni a varázst, ami lenyűgözve tartott.

— És odaadtad magad teljesen?

— Oda és nem bántam meg. Uj, eddig ismeretlen érzéseket ismertem meg. Hansi, most már nem félek a férfiaktól, most már vágyom utánuk, rendes, természetes vágygal.

— És ezt nekem így vágod a szemembe, nyugodtan, hogy megcsaltál és testedet már akkor is férfiak keze, ajka érintette, mikor én még tisztának, érintetlennek hittem?

— Nem tudom Hansi, miért csaltalak volna meg? Te egy szenvedélyt tudtál bennem felébreszteni, ami lekötött ugyan testileg, de szellemileg soha sem egészen. Fájt mindig, hogy én ne tudjak úgy szeretni, mint a többi nők. Orvoslást kerestem, minden orvosi munkát, az egész úgynevezett szakirodalmat elolvastam, mind nem használt. Bár kívántam a férfit, a vérem talán jobban hajtott utána, mint más nőt, de a tökéletes érintkezéstől irtóztam. Látod, itt ellentmondásokba keveredek. Ez a régi életem képe. De most már tudom, mi a férfi szerelme, tudom értékelni, mint más nő és főleg tudom... élvezni.

Hansi az egész, Lolából szenvedélyesen kibuggyanó szóáradat alatt nyugodtan állt. Ajka körül keserű mosollyal mondta;

— Szóval, én most már mehe-

tek, most már vége köztünk mindennek?

— Nem, Hansi, a barátság maradjon meg és legyél az én jó, drága barátnőm.

— És gondolod, hogy én ezt kibírnám? Esetleg itt találni azt a férfit, akinek odaadod magad? Nem, ha elvesztettelek, akkor legyen az egészen! Adieu, Lola, kívánom, ne bánd meg soha, hogy a természeted ellen cselekedtél!

Gyors léptekkel távozott, kis nevezetű kalapját elkeseredett mozdulattal csapta fejére.

Lola nem bánta meg, hogy ment. Könnyebben érezte magát. Egész véletlenül jött ez a leszámolás, amitől úgy félt és ami sokkal könnyebben ment, mint ahogy gondolta. Most már igazán szabad, nem köti semmi sem a világon.

8.

De mit tegyen most? Valamit csak tenni kell, még csak nyolc óra van. Rövid gondolkodás után felöltözött és könnyű toilettében, pompás, vig kedéllyel sietett le az uccára.

Alig ért a sarkig, Jánost látta szembe jönni!

— Jó estét, János!

— Kezeit csókolom Lola, hozzád akartam menni.

— Ne mond!

— Pedig mondom!

— És mi történt, hogy az én becses személyem az eszedbe jutott. Biztosan nincsen más gondod.

— Tévedsz Lola. Sokszor jut az eszembe, de sok dolgom van. Most van időm, tehát eljöttem érte és most elviszlek a „Park-restaurant Südende“-be, ott nagy táncverseny van. Nem a legfényesebb lokál, de azért a legnagyobb előkelőségek is eljárnak és jól fogjuk érezni magunkat. Jössz?

— Hogyne, szívesen!

Lesétáltak a Potsdamer Platz-ig és onnan vonaton mentek ki Südendére.

Lola volt a jobbkedvű és ő figyelmeztette Jánost minduntalan az egyre tóduló, érdekesnél-érdekesebb párokra.

A bor ott állt előttük és szívesen kocintottak. Ellenállhatatlanul, legyőzően surrant kedélyükbe az az egyetlen hangulat, amit csak Berlinben ismernek, csak Berlinben értenek meg és éreznek meg. Az édes zene győzedelmesen hi-

zelegte át magát a nevetésen, csevegésen, pohárkoccanáson. Lola forró ifjúsága a mámor elé hajította és lelkes borzongással érezte, hogy milyen fiatal és hogy milyen pompás az, hogy, ő ezt érzi.

Mindig újabb vendégek jöttek. Tisztek, szépasszonyok, civilek, a kik nevetve és ujjongva vetették magukat a mámor karjaiba. Engedelmesen préselődtek össze a kis asztalok körül és örültek, ha csak helyet kaptak a saroknál. Rakoncátlanul üdvözölték az ismerősöket, odaintettek a karmesternek és otthon voltak az általános vigság közepette.

Lola megmutatta Jánosnak az összes nevezetes embereket:

— Az ott a Szapáry grófnő, akinek egy csatornatisztító munkással volt viszonya. Az ott Dr. Kordar, a miniszter, aki ellen a minap a „Nitroglycerin-összeesküvők“ páholya bűzbomba merényletet követett el. A mellette ülő impozáns természetű hölgy Selberger ügyvéd vöröshajú felesége. Egész Berlin tudja, amit tud. Csak a másik oldalán ülő kicsi, kövér ur, nem tud semmit. Ő a férj.

— Biztosan nem akar tudni semmiről, — jegyezte meg találóan János.

— Aki ott a közepén áll, közkedvelt meztelen táncosnő. A hosszú alak mellette zeneszerző, aki csak akkor tud komponálni, ha meztelenre vetkőzik és erectiot idéz elő magán.

Ekkor az egyik énekesnő, dalkat énekelt. Tetszésvihar őrvongott át a termen. — Éljen a Mici!

Az énekesnő az asztalon nótázott. A refrént az egész közönség vele énekelte. A grófnő ép úgy, mint a demimondeé, az iparbáró ép úgy, mint a fiatal tűzértiszt. És János mély baritonhangja átharsogta mindegyiküket. Lola mámorosan hajolt hozzá, szemei csillogtak:

— Látod János, ez Berlin! A mi Berlinünk! Szép ez?

És János koccintott vele. Elmerültek egymás szemeiben.

A terem, bár zsufolásig telve volt, fentiekből látható, hogy nem kellemetlen. Ékes berlini nyelven, amelyben csak úgy röpködtek a „j“-k és „k“-k, társalogtak az emberek. De egyetlen „g“ sem dicsérte az est sikerét.

A tánc bár már régen dühöngött, a verseny még nem vette kezdetét. Egyelőre csak pár blue

és shimy ment. A rendezőség intésére a zenekar rákezdett egy banális, általánosan ismert tánczenére, a párok felálltak táncolni. Pár perc múlva a rendező ismét intett. A zene, mintha elvágta volna, elhallgatott és a rendező ur pártól-párhoz lépve, inkaszálta az obligát taksát. Mikor az összes párok megváltották táncjogosultságukat, a rendező kegyesen elordította magát: „Weiter!” és a tánczene, ott, ahol megszűnt, ismét folytatódott. Ez így ment szünet nélkül.

János egy izletesen válogatott, de szerény vacsorát rendelt. Amíg a vacsorát hozták, János kíváncsian még egyszer szétnézett a köröttük mulató tömegben. A társaság tényleg igen vegyes volt. A magát junkar-nek kiadó Leipzigerstrasse-i elegáns kereskedősegtől a tényleges arisztokrácia néhány fiatal tagjáig minden rangosztály képviselte magát. Egy asztalnál egy egyenruhás egyén, hogy micsoda, azt János nem tudta kivenni, mély beszélgetésbe merült egy fiatal, hamvasarcu szőke fiúval. Az asztalon már két üres borosüveg állott és a fiú vöröses arccal, látható zavarral bámult maga elé, míg az egyenruhás, arcán különös, rábeszélő kifejezéssel, beszélt hozzá. Lola is arra nézett. Bizonytalanul bár, de megérezte az annál az asztalnál folyó eszmecsere lényegét és hirtelen gondolatársulás következtében Jánoshoz fordult:

— Kérlek, valami onklid van itt, aki a lakást fizette, hol van az, még nem is beszéltél róla!

János meglepődve fordult hozzá.

— Onklid?

— Na igen, te mondtad, kifizette egy negyedévre a lakásod és kosztod előre!

— Hjah, igaz, te azt ismered!

— Én, ugyan!

— Sőt... sőt... még sőt-ebb!

— Nem értelek!

— Hát a Rudi!

— Az az onklid?!

— Nna, nem egészen, de hogy ő fizette ki a lakást és kosztot, az biztos.

— Te János!

— Parancsolj!

— Kérdezek valamit, de ne haragudj meg és őszintén felelj!

— Parancsolj.

— Mondd kérlek, nincs te közted és a főhadnagy között---

— Viszony?

— Az.

— De igen, van!

— János!

— Nos igen, a legjobb baráti viszony.

— És ezért fizette ki érted...

— Lehetséges. Nézd, majd egyszer elmondok mindent neked. Hogy elfogadtam a lakást, meg van a maga oka. Kijelentem neked, hogy...

— Ne mondj semmit. Nem hittem volna soha, hogy te is...

— Ne is hidd!

— De úgy látszik...

— Nézd Lola, és most én kérlek, ne haragudj, emlékszel arra az éjjelre, mikor együtt voltunk. Ez az éj kell, hogy bebizonyítsa, hogy nincs közöttünk más viszony, mint baráti.

— De én emlékszem, hogy téged többször hosszan szájon csókolt, — mondta lángoló arccal Lola.

— Jó, jó, egy kis perverzitás van a dologban, az biztos, de az vesse reánk az első követ, aki nem követelt el még soha perverzitást.

Lola találva érezte magát és hallgatott. János örült, hogy nem feszegeti tovább a témát és az eközben felhozott vacsorához látak.

János egy üveg Mosee-t rendelt s lassan fogyasztották az enni- és innivalót.

Közben a zene mind hangosabb lett, lármássá vált s vele együtt fokozódott a teremben a zsivaj és láрма. Éjfél felé Jánosék a harmadik üveg bort rendelték, bár a hangulat nem volt még a legjobb. Ekkor a versenyző párok felálltak.

János igyekezett Lolát mulattni és a táncversenyre felállott párokra a légszellemesebb megjegyzéseket tette. Lola diszkrétén nevetett, de azért még mindig hüvös maradt.

A párok elindultak. Vad „schilber” figurákat mutatnak be, s alig volt néhány pár, ki átlagosan jól táncolt.

— Lola, — szólt János —, nem volna kedved velem megmutatni ennek a diszes társaságnak, hogy mi a igazi, elegáns tánc?

— De én nem tudok másképp táncolni, mint ezek.

— Dehogy nem, te csak jól táncolhatsz.

— Köszönöm.

— De csak velem!

— Ugy? Lehet!

— Nos, gyere fiacskám, ne légy

csacsi, nézd, itt mindenki repe-dezni fog, ha mi táncolunk.

— De János, még nem is táncoltunk együtt soha.

— Nem baj, te csak hagyd magad vezetni, annál érdekesebb nekünk a dolog.

— És ha blamázs lesz?

— Attól te ne félj, fiam.

— Kérlek, akkor jó.

— Helyes nő vagy, — és János megcsókolta Lola kezét.

János odaintette a rendező urat.

— Mondja kérem, felállhatunk mi is a versenyre?!

— Hogyne kérem, ezer örömmel.

— Igen kérem, szabad a neveket?

— Fontos?

— Nézze, mondjon be két nevet hasból, ugyis mindegy!

— Aa, aa, értem, értem, diszkrécio!

— Az, barátom, az, tehát mehelünk!

— Majd kérni fogom!

János a rendező intésére karon fogta Lolát és lementek a parketre. Lola kissé izgatott volt, de mikor János erős karjaiban érezte magát, megnyugodott. A zene megszólalt.

János nyugodt mozdulattal kezdte a táncot és gyönyörű partnernője minden kis kézmozdulatára pontosan reagált. Az elegáns pár persze óriási feltűnést keltett, és már az első pár figura után az „igazi” urak asztalnál felharsant a taps, mit az „álurak” azonnal siettek utánozni.

Lola boldogan, még jobban mosolygott és még jobban hozzásimult Jánoshoz, ki elegáns, nyugodt mozdulatokkal vitte tovább. A váradi iskola győzött. A siker biztos volt s mikor a zene lekopogta a táncot, János elkapta Lolát és félig emelve, örült gyors, egy helyen véghez vitt forgás után, az utolsó hangra egyszerre szilárdan, biztosan állt meg.

Ez az effekt mindig hatott! Most is. A kitörő tapsvihár a teljes sikert jelentette.

(Folytatjuk)

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcbród?

— A Madonna crém-től?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna gyógyszerárban, szemben a Mühle virágüzlettel.

A K U R A

— Lapunk részére készült eredeti fordítás —

1

Az öreg mister Brown nagyokat dűnyögött.

— Ostende? Hát az hol a c udában van?

Szobalánya, a fiatal és takaros Annie, nagy hévvel kezdett magyarázni:

— Odaát, Európában. De nem messze. Egy ugrás. És ami a fő, a nadrágos ur betegsége egész biztosan ki fog gyógyulni... egyszerű egy kura lesz az...

— Az orvos mondta?

— Na hallja...

Az öreg még mormogott egy ideig, azután ráhagyta:

— Hát jól van, na, mikor indulunk?

— Pénteken...

2.

Miss Mary, az ügyes fiatal asszonyka, áradozva borult ura, a vén dollárkirály nyakába

— Szervusz drágám, a lépcsőn találkoztam az orvossal, iti volt ugye? Na, és mit mondott? Ugye, pénteken indulhatunk?

A karosszékekben savanyu ábrázattal ülő öregebb férfi mosolyt erőltetett az arcára.

— Igen szívem... igen... de... izé... nem Ostendébe megyünk... azt mondta, a májjammal van valami baj. Karlsbadba megyünk, szívem...

Az asszonyka arca hirtelen elkomorult és bosszusan dobbantott karcsu lábaival. A férfi ijedten kérdészködött:

— Talán oda nem kísérsz olyan szívesen...?

Az asszonyka még egy ideig komoran nézett maga elé, azután hirtelen földerült az arca és ismét férje nyakába ugorva, össze-vissza csókolta borotvátlan ábrázatát.

— Dehogynem, szívecském, az a fő, hogy te jól érezd magad, hogy te egészséges légy...

3.

A 36 Avenue sarkán türelmetlenül nézegette az óráját egy elegáns gentleman, akiben az is erősen Jack Rollont, a híres moziszinészt ismerhette volna föl. Idegesen járkált alá s föl a tömegben, néha idegesen csettentett

ujjaival, míg egyszerre csak földerült az arca, odasietett a sarkon éppen most befordult sportruhás misshez és megcsókolta a kezét.

— Kezeit csókolom Miss Mary...

— Jaj, siessünk — szolt a nő és féltékeny körülnézett — nehogy még meglásson valaki...

Jack intett és sófförje, Harry, aki az egyik mellékkucában állt, előkanyarodott az autóval, mely nem-sokára vágatva vitte ki őket a városból

Utközben beszélgettek.

— Édesem, megyünk pénteken...?

— Jaj, drága Jack, éppen azt akarom mondani magának, hogy persze, hogy megyünk, de nem Ostendébe, hanem... hogy is hívják... igen... Karlsbadba... képzelje...

Jack hidegvérrel fogadta a hírt és odasimult az asszonyhoz:

— Végeredményben nekünk mind egy, hova megyünk...

Magához vonta és összezsúkolta.

4.

A hatalmas autó bekanyarodott a garázsba. Jack kiadta Harrynak az utasításokat és hazafelé akart indulni, de eszébe jutott valami.

— Harry, szóval intézd el minden ügyedet és légy készen, pénteken indulunk!

— Igenis tudom, Ostendébe...

— Nem Ostendébe, hanem Karlsbadba, de azt hiszem az neked mindegy, a fő, hogy megyünk.

— Könyörgöm, biztos, hogy Karlsbad?

— Ha mondom... de miért olyan fontos az neked, hogy hova?

— Csak...

5.

Annie már lefektette az öreg urat, hozzálátott hát a csomagoláshoz, hiszen már szerdán este volt, holnapután utaznak. Egymásután vette elő szekrényéből a rendes hófehér, ingerlő kis ruhadarabokat. Ingek, ingnadrág, melltartó, miegymás került napvilágra, amikor hirtelen megszólalt a telefon.

Annie tudta, hogy ilyen időben nem lehet az más, mint Harry. Tényleg ő volt.

— Harry, drága Harrym, miért nem jöttél el tegnap este?

— Nem lehetett anyukám, készülök az utra, segítlek a gazdánknak is...

— Szóval a pénteki hajóval megyünk?

— Igen... igen, de... halló... egy kis programváltozás... nem Ostendébe, Karlsbadba megyünk, tegnap mondta a gazdám... halló... érted?

— A csuda vigye el a gazdát, kissé kényelmetlen, de mindegy... szóval pénteken...

6.

Mister Brown ismét zsörtölődött. Azt mondta az orvos, hogy Karlsbad?

Annie bőbeszédűen hajtogatta:

— Azt, azt... épp most beszéltem vele... az lesz az igazi, jó kura... biztos gyógyulás...

— Nem beszélhetnék én azzal az orvossal?

— Nem bizik talán bennem a nagyságos ur, vagy talán nem ismerem én eléggé a nagyságos ur természetét, hogy meg tudtam neki mondani, tulajdonképpen miről is van szó...

— Igaz, igaz... hát akkor Karlsbad... jó...

Nagyot nyögött.

7.

Karlsbadban azután összeismerkedett az egész amerikai társaság. Nagyon megörvendtek egymásnak, csak az volt érdekes, azoknak használt a kura, akik nem is voltak betegek: Miss Marynak és Annának.

Mind a ketten meghíztak.

PÉK DEZSŐ.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky
gramofon-
szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

Győry Endre,

lapunk kitűnő tollu munkatársa és a népszerű regényírója, aki a **szent ASSZONYOK** című regényével egy csapásra meghódította a közönséget és számtalan lelkes olvasót szerzett magának, új regényt ír.

Új regénye

messze felül emelkedik eddigi írásain és a fiatal írónak legpompásabb, legkitűnőbb írói talentumáról ad tanúságot. Új regénye a mindenki előtt kedves és mindenki előtt szívesen olvasott diák történetet tárgyal és ebben **GYÖRY ENDRE** oly mesterien ügyesen rajzolja meg a diákevek sok-sok keserű és vig, mulatságos mozzanatait, a diákevek kedves epizódjait, hogy az olvasó szinte maga is visszakiváncokzik abba a boldog és soha el nem felejthető vig napokba, amelyre minden ember szívesen visszaemlékezik. — Igen ügyesen és igen találóan ezt a címet adta regénynek:

A KAPU ELŐTT

Az élet kapuja előtt, amikor a 18 esztendő diák ember és a 14 éves diáklány, kilép az élet kapuján. A kapu előtt c. regény szereplői csupa diákok és diáklányok, szülők, tanárok, az osztályfőnök, az igazgató, a titkos kis kocsmá, a város végén, stb. stb. mind mind színes, eleven kép. Csupa derű, csupa pikantéria az egész történet, melyben ügyesen és finoman húzódik meg az erotika. Mivel Győry Endrének ez a regénye tökéletes és páratlanul ügyes írása, lapunk kiadóhivatala elhatározta, hogy a nagyszerű regényt

Könyvalakban

adjuk ki, hogy így is kifejezésre juttassa Győry Endre népszerűségét. A kapu előtt c. regény mintegy 120–130 oldalra terjed, igen csinos kiállításban s hogy mindenki által hozzáférhetővé tegyük, olcsó árban adjuk ki és hozzuk forgalomba mindenhol, ahol csak lapunkat árulják. A könyv május 15-én jelenik meg, de addig még külön, a lap belső oldalán kitérünk rá.

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

**Vízvezeték!
Villanszerelés!**

Speciál esztergamunkák
Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és női cipőket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Győrffy Testvérek

Műbútorasztalosok

Timişoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány és uri szobák, valamint irodabehatározások készítése szolid árak mellett. 36

Zománc edények

vasgerendák, épületvasalások
rudvasak nagyban és kicsinyben

Jäger József és Péter

cégnél

TIMIŞOARA, IV. Hunyadi ut
Telefon: 3—26 38

a Grand Hotel mellett

Krämer Sebestyén

vízvezeték szerelő

Bessenyoí u. 50 sz. Mehala
vállal mindennemű szerelési munkákat szolid árak mellett. 37

Tiba János

uri szabó, III. Holló ucca 15
készíti a legújabb divatu férfiruhákat, felöltőket, legszolidabb árak mellett. Javításokat soron kívül elintézik. 37

Heckmann és Kriszta

bádogos és vízvezeték szerelők
Timişoara, V. Eötvös u. 40 sz.
Vállalunk minden e szakmába vágó munkákat szolid árak mellett. Javítások soron kívül. 21

„COVAY”

mérték után készít férfifehérműt
garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal. 38.

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kávé **Mann** cukrásznál kaphatók. Timişoara, II., Andrási ut 12.

Zikeli

modern cimfestő

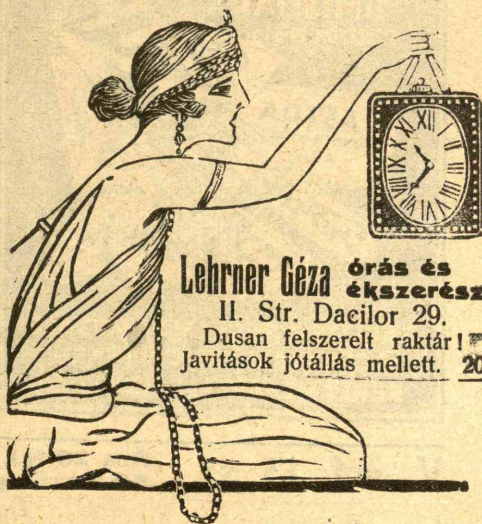
IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.

Modern cimtáblák festése szolid árak mellett. 37

Vémits Száva

Készít mindenféle épület- és butorasztalosmunkát, elsőrangú kivitelben, olcsó árak mellett. — Megrendelések pontos időre készülnek.

Gyárváros, Tigris utca 25. 36.

Lehrner Géza órák és ékszerész

II. Str. Dacilor 29.

Dusan felszerelt raktár! Javítások jótállás mellett. 20

Simon férfiszbóság, Józsefváros, Arany János-u. 1b. Férfiöltönyök és felsőkabátok a legújabb facon szelint, elsőrendű kivitelben, szolid áron 35

Plesko Pavel

lakatos és vízvezeték-szerelő
Timișoara III. Hunyadi ut 86. sz.
Vállal minden e szakmába vágó munkákat szolid áron mellett. 35
Javítások azonnal

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron, olcsó áron mellett. 28-10

Lázár Jefta József

Vízvezeték és csatornázási szerelő
Timișoara, III. Dózsa ucca 17 sz.
Vállal mindennemű szerelést és bármily szakba vágó munkát, szolid áron mellett!

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej krémet
Liliom-pudert
Liliom-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMIȘOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAL
ARAD

ENERGIA
TIMIȘOARA

FENYŐ
FOTOLINOGRAPHIA

RAM

TABLITE DE RECLAMA IN METALE
REKLAM FEMCIMEK
REKLAME METALL-SCHILDER

Lloyd kávéház, Timișoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kitűnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányzenekar hangversenyez.

„Megváltás”

poloskairtószer minden háztartásban
nélküözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorizletében, II. Merte-utca 4 szám

Vizumokat és más meg-

bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézik
PINKERTONBOY

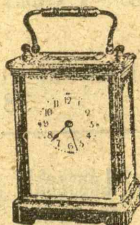
Timișoara — Telefon 75

MEGNYILT! MEGNYILT!

Váróri női és férfi fodrászszalonja

Speciális bubi hajvágás.
Ondolálás, manicure fej-
mosás a legkényesebb
igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS
Bul Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.
Kobelt cukrászdával szemben
Hygienikus és pontos kiszolgálás!

Jól járó órák!

Mindennemű óra javítások pontosan és megbízhatóan, jótállás mellett:

Gács Ferenc órásnál

Timișoara Erzsébetváros Király-tér 12

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázási szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házitelefons és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Diapozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

V. évf. 13 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

Tipografia „Union” Gál Manó könyvnyomdája. Lugoj

— Megjelenik minden kedden
Timișoara 1927 évi március hó 28